

Εξωτικό Διηγήματα

N. ΜΑΡΑΚΗ

4

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

AUGUST 2020

No. 11

ΑΠΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΜΑΤΟΥΑΤΟΥ

και άλλες ιστορίες

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΑΚΗΣ 1904-1973

Ο Νίκος Μαρακής θεωρείται ένας από τους κορυφαίους συγγραφείς της σύγχρονης ελληνικής λαϊκής λογοτεχνίας τόσο για την ποιότητα της γραφής του, όσο και για τον όγκο της. Με ευρεία εγκυκλοπαιδική παιδεία εμπλούτιζε πάντοτε τα κείμενά του με πληροφορίες σχετικές με το θέμα δίνοντας το στίγμα του χώρου και του χρόνου, όπου τοποθετούσε την πλοκή του αφηγήματός του. Ταυτόχρονα, τα κείμενά του τα διέτρεχε μια αίσθηση κοσμοπολιτικού αέρα, έστω και αν η δράση εκτυλισσόταν σε κάποιο απομονωμένο νησί του Ειρηνικού πχ.

Γεννήθηκε στον Πειραιά και η γειτνιάσή του με την θάλασσα ήταν η αιτία που ονειρευόταν να γίνει καπετάνιος σε φορτηγά που όργωναν τους ωκεανούς, να κάνει ταξίδια που θα του γνώριζαν τα πιο μακρινά κι άγνωστα σημεία του πλανήτη.

Ο πατέρας του τον ονειρευόταν γιατρό κι η μητέρα του φιλόλογο καθηγητή!

Δεν έγινε, φυσικά, τίποτα από τα τρία. Γράφτηκε, όμως στο Πανεπιστήμιο και για το χαρτζιλίκι του άρχισε να δημοσιογραφεί ως αστυνομικός ρεπόρτερ σε εφημερίδες του Πειραιά. Αναβαθμίστηκε επαγγελματικά περνώντας από πολλές μεγάλες αθηναϊκές εκτελώντας

ακόμα και χρέη αρχισυντάκτη σε κάποιες. Έγινε και εκδότης σε ηλικία 23 χρονών της εφημερίδας “Νέοι Καιροί”. Το 1930 και για περισσότερο από 30 χρόνια κράτησε το αστυνομικό ρεπορτάζ στο “Βήμα” και στα “Νέα”. Παράλληλα, ασχολήθηκε με το Μυθιστόρημα και κάποια περίοδο και με το Θέατρο.

Τυπικά δεν ειδικεύτηκε σε κάποιο είδος μυθιστορηματος. Έχει γράψει συνολικά περίπου 100 μυθιστορήματα σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες. Οι κυριότερες συνεργασίες ήταν: μυθιστορήματα στο “Ρομάντσο” κοινωνικά, αισθηματικά, αστυνομικά, σε συνέχειες στο “Μυστήριο” --επίσης σε συνέχειες-- περιπετειώδη και στη “Μάσκα” στη δεύτερη και στην τρίτη περίοδο της έκδοσής της νοβέλες-διηγήματα κατασκοπικές (με θεματολογία από την Κατοχή και την Αντίσταση) και αστυνομικές.

Για τις εκδόσεις τσέπης της “Μάσκας” β’ περιόδου (Μασκούλα, Μασκούτ κλπ) είχε γράψει και μικρά μυθιστορήματα. Μεταξύ 1946-48 έγραψε οκτώ μυθιστορήματα σε συνέχειες στα “Νέα” από τα οποία τα επτά πρώτα ήταν εμπνευσμένα από την ελληνική αντίσταση.

Στη δεκαετία του ’50 δημοσιεύθηκαν --πάντα σε συνέχειες-- στο περιοδικό “Ταχυδρόμος” τέσσερα ακόμα μυθιστορήματά του, ενώ από τις εκδόσεις “Πεχλιβανίδη-Ατλαντίς” εκδόθηκαν τρία βιβλία τσέπης στην κόκκινη (αστυνομικά) και στην μπλε (περιπετειώδη) σειρά. Τέλος, συνεργάστηκε και με τις “Γενικές Εκδοτικές Επιχειρήσεις” του Στέλιου Ανεμοδουρά, για λογαριασμό των οποίων έγραψε τέσσερα παιδικά αναγνώσματα περιπέτειας σε φυλλάδια: “Γεράκι” (16 τεύχη), “Μικρός Μπουρλοτιέρης” (8 τεύχη), “Υπεράνθρωπος” (24 τεύχη) και “Τζόδε Ντικ” (8 τεύχη). Και τα τέσσερα τα υπέγραψε με το ψευδώνυμο Π. Πετρίτης.

Φυσικά, είναι και ο συγγραφέας αυτής της ατέλειωτης σειράς εξωτικών διηγημάτων, που παρουσιάζουμε (μακάρι να μπορούσαμε να τα παρουσιάσουμε όλα) και πρέπει να έχει περάσει κάποιος από αυτόν τον χώρο για να καταλάβει τον τεράστιο άβλο του ενός διηγήματος κάθε βδομάδα για περισσότερα από 15 χρόνια ανελπιώς!

Διο από τους πιο διάσημους ήρωες που δημιουργήσε η φαντασία του και η πένα του είναι η Ελληνίδα κατάσκοπος και σαμποτέρ στη διάρκεια της Κατοχής η “Φρουλάν Γκοστ” και ο σύγχρονος αστυνομικός χαρακτήρας Τζιμ Κόρβας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΣΑΝ ΚΑΡΛΟΣ

Όπου ο Μάικ Καραβάς, τραπεζικός πράκτορας, στην πρώτη του αποστολή από το νέο του πόστο στη μικρή πόλη Σαν Κάρλος έχει να αντιμετωπίσει έναν γκάνγκστερ, παλιό του γνώριμο, ο οποίος σχεδιάζοντας να ληστέψει την χρηματοποστολή της Τράπεζας προσπαθεί να εμπλέξει και τον Έλληνα στη ληστεία εκβιάζοντάς τον με την απειλή ότι θα σκοτώσει τη μηστή του την οποία είχε απαγάγει, αν δεν συνεργαστεί μαζί τους.

σελ. 4-9

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΜΠΙΓΚ ΝΑΜΠΑΣ

Όπου το τετρακινητήριο του ζάπλουτου Αυστραλού Τζο Στέφνερ πηγαίνοντας να τον παραλάβει παθαίνει βλάβη και κάνει αναγκαστική προσγείωση σε ένα νησί... ανθρωποφάγων στον Ειρηνικό που συλλαμβάνουν το πλήρωμα. Περιμένοντας την τραγική κατάληξη της μοίρας του το πλήρωμα του αεροπλάνου ο κυβερνήτης Νίκος Σιγάλας, ο συγκυβερνήτης Μπιλ Στάουεν και ο ασυρματιστής Νταβ Λέργκαν διασώζονται την τελευταία στιγμή χάρη σε ένα καπρίτσιο της μοίρας.

σελ. 10-15

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΓΚΟ

Όπου λίγες μέρες μετά την ανακήρυξη του Βελγικού Κογκό σε ανεξάρτητο κράτος, ξέσπασαν ταραχές από τον μαύρο πληθυσμό με στόχο την εξόντωση ή την εκδίωξη των λευκών δυναστών τους. Οι ταραχές βρήκαν τον νεαρό Έλληνα επιχειρηματία στη Λεοπολντβίλ, κοντά 100 χιλιόμετρα μακριά από την Τόσβιλ, όπου είχε αφήσει την έγκυο γυναίκα του. Με υπεράνθρωπες προσπάθειες καταφέρνει να φτάσει στη πόλη και να τη σώσει από μανιασμένη επίθεση πρώην σκλάβων.

σελ. 16-21

ΑΠΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΜΑΤΟΥΑΤΟΥ

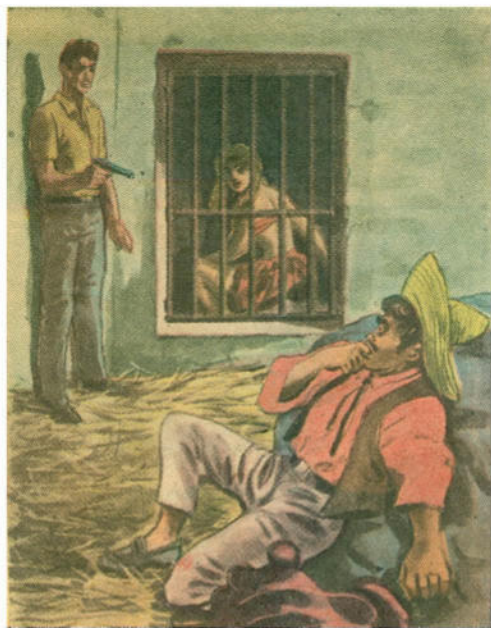
Όπου επιστρέφοντας στη θλαμηγό του ο Έλληνας επιχειρηματίας Αλέκος Δάρας πληροφορείται ότι ένας ναύτης που είχε προσληφθεί δυο μέρες πριν απήγαγε την μηστή του και απαιτεί λύτρα για να την ελευθερώσει. Ο Δάρας υποκύπτει στον εκβιασμό προκειμένου να σώσει την κοπέλα, αλλά ο απαγωγέας είναι γκάνγκστερ. Εισπράττοντας το ποσόν αποφασίζει να σκοτώσει τον Έλληνα και να κρατήσει λύτρα και κορίτσι για λογαριασμό του. Δεν θα προλάβει!

σελ. 22-27

Η ΑΪΣΑ ΤΗΣ ΜΠΑΤΝΑ

Όπου ο Έλληνας αντιπολοχαγός της Λεγεώνας των Ξένων Γιώργος Καρδάκης άρχισε στη Μπάτνα τη μυστική αποστολή του, για την εξάρθρωση του κατασκοπευτικού δικτύου των Αλγερινών ανταρτών, γνωρίζοντας την Αϊσα, η εξωτική ομορφιά και ο χορός της οποίας είχε μαγέψει ολόκληρη τη στρατιωτική δύναμη της Λεγεώνας στην πόλη. Χρειάστηκε μόλις λίγες μέρες για να ολοκληρώσει την αποστολή του και να αποκαλύψει τον κομβικό ρόλο της καλλονής στην υπόθεση.

σελ. 28-32

"Τότερα από μιά ώρα ο Μάιν Καραβάς με το πιστόλι στο χέρι
άντιμετώπισε τον Τζών Σπασέρ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΣΑΝ ΚΑΡΛΟΣ

Ο ΤΖΩΝ ΣΠΑΣΕΡ ένοιωσε να τον πιάνη λόξυγκας, καθώς είδε τον Έλληνα και τη μελαχροινή αραβωνιαστικιά του να διασχίζουν τον μεγάλο δρόμο του Σαν Κάρλος και να κατευθύνονται προς το ξενοδοχείο «Άριζόνα». Άναψε τσιγάρο, μισόκλεισε τα μάτια και μελέτησε με προσοχή το ζευγάρι. Έκείνος ήταν μετρίου αναστήματος, ντυμένος άπια. Άπ' την πετινιή ζώνη του κρέμονταν δυο «Γκόλτς». Φορούσε συμπρέρο. Το πρόσωπό του ήταν ήλιοκαμένο και τα μάτια του είχαν μιά παράξενη λάμψη. Κάτω από το καλοραμμένο κουστούμι του μάντενες εύκολα την ύπαρξη ενός κορμιού με άσταλένιους μύς. Το τετράγωνο σαγόνι του έδειχνε άνθρωπο με σιδερένια θέληση. Η γυναίκα ήταν μελαχροινή, λεπτή, με μεγάλα σκούρα εκφραστικά μάτια. Είχε γλυκό πρόσωπο και καλοφτιαγμένο κορμί.

— Καλώς τὰ δεχθήκαμε!... μουρμούρισε ο Σπασέρ και πέταξε το σπίρτο που κρατούσε. Πρέπει να ειδοποιήσω τούς άλλους...

Στάθηκε μερικές στιγμές ακόμα με τη ράχι άκουμπισμένη στον τοίχο του κτιρίου κι' όταν βεβαιώθηκε πώς ο Έλληνας μαζί με την κοπέλλα μπήκαν στο ξενοδοχείο χαμογέλασε άσχημα.

— Τα πουλάκια μου ήρθαν και πέσανε μόνα τους στο δόκανο... Να δούμε τί θα πη αυτός ο ζόρικος Έλληνας όταν του κάνη την πρόταση τ' αφεντικό...

Άφησε το στέκι του και με βιαστικό βήμα πήρε το δρόμο για το «Πεταλωμένο άλογο». Σε λίγο περνούσε το κατώφλι της ταβέρνας. Έρριξε μιά ματιά γύρω του και κατευθύνθηκε σ' ένα τραπέζι, όπου δυο κορμάνταλάδες Μεζικάνοι έπιναν.

— Λοιπόν, Τζών; τον ρώτησε ο Μπομπ Κράγκυ. Έχεις νέα;... Κάθισε...

— Ο Έλληνας και τὸ κορίτσι του ήρθαν, είπε ο Σπασέρ καθώς καθόταν σ' ένα καρέκλα. Το αφεντικό είχε οικιο. Ο μαϊκ Καραβάς μαζί με τὸ κορίτσι του ήρθαν στο Σαν Κάρλος κι' έγκαταστάθηκαν στην «Άριζόνα»... Σίγουρα θάχουμε φασαρίες αν δεν

συμφωνήση... Φαίνεται σκληρός άντρας...

— Αν θέλη φασαρίες θα τις έχω, είπε ο Μπάκ Λέρτον. Μην απελπίζεσαι γι' αυτό. "Αν γίνουν φασαρίες, εκείνος που θα βγη ζημιωμένος θάιναι ο Καραβάς. Πρώτα - πρώτα θα μάθη πώς εδώ δεν είναι Κλόμπ. "Εδώ είναι Σάν Κάρλος και υπάρχουν παιδιά που ξέρουν να χειρίζονται τα πιστόλια πιο σβέλτα απ' αυτόν. "Αν κάνη τον ζορικό, σε λίγες μερες θα πάη στο νεκροταφείο με φορτωμένο το στομάχι απ' τα μολύβια του πιστολιού μου... Θα πιής ένα ποτήρι, Τζών;

— Οκέυ, Μπάκ! Θα πιώ...

— Θα ειδοποιηής εσύ το ακρωτικό, Μπάκ; ρώτησε ο Κράγκυ καθώς γεμίζει το ποτήρι του Σπάσερ.

— Ναι, Λέρτον. Αύτη είναι η διαταγή. Ναι του τηλεφωνήσουμε μόλις φανή ο "Ελληνας... Σε δυο λεπτά θαμαι πάλι μαζί σας...

"Αδειασε το ποτήρι του, σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς τον τηλεφωνικό θάλαμο, που υπήρχε στο βάθος του μαγαζιού...

*

"Ο Μάικ Καραβάς έρριξε ένα βλέμμα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. "Ήταν απλά επιπλωμένο χωρίς πολυτέλεια, άλλ' άστραφτε από πάστρα.

— Πώς το βρίσκεις, Μάργκαρετ; ρώτησε την κοπέλλα που ήταν μαζί του.

"Η Μάργκαρετ χαμογέλασε.

— Είναι σπουδαίο, Μάικ!

"Ο "Ελληνας γύρισε προς τον υπάλληλο που τους συνόδευε.

— Κρατάμε το δωμάτιο, του είπε. Συμφωνοί;

— Σί, σενιόρ! Κουβεντίτο...

"Ο Καραβάς έβγαλε ένα δολάριο απ' το πορτοφόλι του.

— Αυτό είναι δικό σου, είπε στον υπάλληλο. Οι άποσκευές μας θάβρουν σε λίγο. Φρόντισε να τις παραλάβης.

— Μουτασίμας γκράτσιας... Εύχαριστώ πολύ, καμπαλλέρο!

Στο δωμάτιο υπήρχαν δυο κρεβάτια.

— Διάλεξε, Μάργκαρετ, όποιο σ' άρέσει, είπε ο "Ελληνας. "Εγώ θα κάνω ένα λουτρό και θα ξαπλώσω. Το ίδιο πρέπει να κάνης και σύ, Μάργκαρετ. Πρέπει να ξεκουραστούμε λίγο.

"Η κοπέλλα διάλεξε ένα κρεβάτι.

— Αυτό, αγάπη μου...

— "Εν τάξει, Μάργκαρετ...

"Υστερα από λίγο, μετά από ένα κρύο ντους, ξάπλωσαν.

"Η Μάργκαρετ, κουρασμένη απ' το ταξίδι, άποκοιμήθηκε σύντομα. "Ο Καραβάς της έρριξε ένα βλέμμα λατρείας. Τήν αγαπούσε όσο τίποτα άλλο στον κόσμο. Στην αρχή δεν ήθελε να την πάρη μαζί του.

— Καλύτερα να μείνης στο Κλόμπ, τής είπε. "Όταν στρώσω τη δουλειά μου στο Σάν Κάρλος θάρθω να σε πάρω...

Μα η Μάργκαρετ δεν ήθελε να άκούση κουβέντα.

— Δεν θα μπορέσω να ζήσω μακριά σου, αγαπημένε μου. Θα πεθαίνω κάθε στιγμή από αγωνία. Πάρε με μαζί σου, Μάικ...

— "Η δουλειά μου είναι επικίνδυνη, Μάργκαρετ. Πιο άσφαλής θα ήσουν στο Κλόμπ.

— "Όχι, αγάπη μου, θέλω να-μαι κοντά σου...

Τα μάτια της βούρκωσαν. Οι λυγμοί ήταν έτοιμοι να ξεσπάσουν...

— "Εν τάξει, Μάργκαρετ! Θα έρθης στο Σάν Κάρλος...

"Ετσι την πήρε μαζί του. Και τώρα που την έβλεπε να κοιμάται σαν άγγελος δεν ήξερε αν ήταν ευχαριστημένος ή μετανοωμένος που την είχε μαζί του. "Ενα σωρό σκέψεις τον βασάνιζαν. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι με τα χέρια πίσω απ' το κεφάλι, κύτταζε το ταβάνι χωρίς να βλέπη τίποτα. Μέσα του είχαν τρυπώσει ανεξήγητες ανησυχίες. "Η δουλειά που ανέλαβε δεν ήταν και τόσο ξεγνοιαστή. "Απειραντίας, έβαζε σε πολλούς μετελάδες την ησυχία του και σε κίνδυνο τη ζωή του. "Αλλά δεν μπορούσε να άρνηθ...

— Μετατίθεσαι στο ύποκατάστημα του Σάν Κάρλος, του είπε πριν μιιά βδομάδα τον διευθυντή της Τραπεζής "Εμπορίου. "Η δουλειά σου θα είναι, όπως πάντα, η συνοδεία χρηματοποστολών στο κεντρικό. Τώρα τελευταία οι καταθέσεις στο ύποκατάστημα του Σάν Κάρλος αύξηθηκαν και κάθε μέρα που περνάει αυξάνονται και περισσότερο. Φαίνεται πως τα όρυχεία χαλκού βγάδουν πολλά λεφτά. Μεγάλα ποσά δεν υπάρχει λόγος να μένουν στα χρηματοκιβώτια του ύποκαταστήματος. "Η περιοχή του Σάν Κάρλος έχει πολλά καθάρματα... Σωστό λοιπόν είναι να ξαλαφρώνουμε κάθε τόσο το ύποκατάστημα, στέλνοντας χρήματα στο κεντρικό του Κλόμπ που είναι αληθινό φρούριο και δεν έχει φόβο... Συμφωνος, Μάικ;

— Γίεζ, μίστερ. Θα πάω στο Σάν Κάρλος. Μονάχα που λογά-

ριαζα να παντρευθώ εδώ στο Κλόμπ σ' ένα-δύο μήνες με την Μάργκαρετ, την άρραβωνιαστικιά μου.

— Να παντρευθείτε στο Σάν Κάρλος, Μάικ. Το ίδιο είναι. Άλλωστε, με τη νέα θεσί που παίρνεις αυξάνεται κι' ο μισθός σου. Έτσι θα μπορέσεις να παντρευθής πιο γρήγορα...

Ο Έλληνας δεν μπόρεσε να αρνηθεί. Δέχτηκε. Και τώρα βρίσκεται αυτός και η Μάργκαρετ στο Σάν Κάρλος... Άνησυχα προαισθήματα τόν βασάνιζαν.

«— Περίεργο... σκέφθηκε. Κάνα σαν να είμαι πρωτάρης σ' αυτές τις δουλειές. Έκτος αν γέρασας κι' άρχισα να γίνωμαι δειλός. Στα τριάντα τους χρόνια, όμως, ξέρω πώς οι άντρες δεν είναι και τόσο γεροί...».

Χαμογέλασε και μισόκλεισε τα μάτια. Όχι, δεν ήταν καθόλου γέρος! Ήταν, όμως, αυτή την ώρα πολύ κουρασμένος και το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να κοιμηθεί λίγο.

Έκλεισε τα μάτια κι' άποκοιμήθηκε...

Τόν ξύπνησε το τηλέφωνο. Κάποιος καλούσε και το τηλέφωνο χτύπαγε επίμονα κι' έκνευριστικά. Τινάχτηκε άπ' το κρεβάτι κι' άρπαξε το άκουστικό.

— Έμπρός... είπε σχεδόν κοιμισμένος ακόμα.

Άκουσε μία άγνωστη φωνή.

— Ο Μάικ Καραβάς ; ρώτησε η φωνή.

— Ναι, ναι...

— Γειά σου, Μάικ! Έδώ ένας παλιός φίλος. Ο Πήτερ Ρόνεϋ... Δεν πιστεύω να ξέχασες, Μάικ, τον παλιό σου φίλο τόν Ρόνεϋ ;

Αυτό το όνομα τού χάλασε το κέφι. Είπε, ώστόσο, ξερά :

— Γειά σου, Πήτερ! Πώς βρέθηκες στο Σάν Κάρλος ;

— Έγώ είμαι περισσότερο άπό ένα χρόνο εδώ. Έπρεπε να τ'ο ξέρης. Και μία κι' ήρθες στο χωριό μας, σκέφθηκα να σου πω τ'ο καλώς ήρισες.

— Εύχαριστώ, Πήτερ.

— Ηθελα να πιούμε ένα ποτήρι, Μάικ.

— Άρραψε να δώση άπάντησι.

— Όκέϋ, Πήτερ. Κάποια άλλη, όμως, μέρα. Σήμερα κι' αύριο, όσο να τακτοποιηθώ, θα είμαι πνιγμένος στη δουλειά.

— Θέλεις μεθαύριο, Μάικ ;

— Ναι, τηλεφώνησε μου μεθαύριο, άπάντησε χωρίς όρεξι.

— Όκέϋ, Μάικ...

Άφησε τ'ο άκουστικό και μία βαθεία ρυτίδα σχηματίστηκε ανάμεσα στα δύο του φρύδια.

— Ποιός ήταν. Μάικ ; ρώτησε η Μάργκαρετ, που είχε σ' αυτό τ'ο μεταξύ ξυπνήσει κι' άνακαθόταν στο κρεβάτι της.

— Κάποιος παλιός γνωστός μου άποκρίθηκε εκείνος κάνοντας μία άόριστη χειρονομία.

Δεν ήταν άνάγκη να κάβεται τώρα να τής λέπ ότι ο Πήτερ Ρόνεϋ ήταν ένας παλιάνθρωπος πρώτης γραμμής και πώς κάποτε είχε μπλέξει μαζί του σε μία όχι και τόσο έντιμη δουλειά. Γιατί να την άνησυχούσε άδικα ;

— Και πώς έμαθε, Μάικ, πώς βρισκόμαστε στο Σάν Κάρλος ; Άνασήκωσε τούς ώμους.

— Ο τόπος είναι μικρός, Μάργκαρετ...

Άρχισε να ντύνεται. Φυσικά, κι' αυτόν τόν είχε παραξενέψει. Είχαν δεν είχαν τέσσερις ώρες σ' αυτήν την πόλι. Πώς ο Ρόνεϋ πληροφορήθηκε τήν άφιξι του στο Σάν Κάρλος ;

— Θα πεταχτώ ως τ'ο υποκατάστημα τής Τραπεζής, Μάργκαρετ, είπε, όταν ντύθηκε, στην άρραβωνιαστικιά του. Σε μία ώρα τ'ο πολύ θα έχω τελειώσει. Θα γυρίσω να σε πάρω να πάμε καμμία βόλτα να γνωρίσης τήν πόλι...

Τη φίλησε τρυφερά.

— Μην άργήσης, Μάικ.

— Όχι. άγάπη μου. Θα γυρίσω σύντομα...

Ήταν πρωί όταν πήρε τ'ο δεύτερο τηλεφώνημα ο Μάικ Καραβάς άπ' τόν Πήτερ Ρόνεϋ. Τού ήριξε ραντεβού στη «Γαλαξία Καραβέλα».

— Θα πάρης και τ'ο κορίτσι σου, Μάικ ; τόν ρώτησε.

— Όχι, Πήτερ. Η Μάργκαρετ είναι λίγο άδιάθετη. Θα μείνη στο ξενοδοχείο...

— Λυπάμαι Μάικ. Έλα, λοιπόν, να πιούμε κάτι και να ξαναθυμηθούμε τ'α παλιά οί δύο μας τ' άπόγευμα...

Η «Γαλαξία Καραβέλα» ήταν έξω άπ' τήν πόλι. Ήταν ένα έξοχικό μαγαζί άνάμεσα σε βόρρατα πλατάνια και λιτίες.

Ο Μάικ πήρε τ'ο λεωφορείο. Πήγαινε με κρυσ καρδιά. Δεν είχε καμμία διάθεσι να πιή και να κουβεντιάση με τόν Ρόνεϋ. Πριν άπό χρόνια τόν είχε μπλέξει σε μία ύπόθεσι πλαστής συναλλαγματικής και είχαν μείνει ύπόδικοι στο ίδιο κελλί έξη όλόκληρους μήνες.

Ο Ρόνεϋ είχε ψυχολογία γκάγκστερ. Έκείνος ήταν πολύ διαφορετικός άπ' αυτόν. Ο Μάικ άθώωθηκε στη δίκη. Ο Πήτερ Ρόνεϋ, όμως, δικάστηκε πέντε χρόνια. Ά-

πὸ τότε ἦταν ἡ πρώτη φορά πού θὰ τὸν συναντοῦσε σήμερα. Θὰ προτιμοῦσε, ὅμως, νὰ μὴ τὸν ξαναβλεπε ποτέ. Δὲν τὸν ἄρεσαν τὰ μούτρα του. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα τὸ λεωφορεῖο σταματοῦσε. Ὁ Μάικ κατέβηκε. Ὁ Ρόνεϋ τὸν περιμένε καὶ τὸν ὑποδέχτηκε ἐγκάρδια. Ὁ Ἕλληνας κάθησε στὸ τραπέζι του κι' ἔριξε ἐνῶ βλέμμα γύρω του. Τὸ μαγαζὶ ἦταν σχεδὸν ἄδειο. Μονάχα μιὰ παρέα ἀπὸ δύο Μεξικάνους κουτσόπιπε στὸ βάθος. Πρόσεξε τοὺς Μεξικάνους νὰ τὸν κυττάζουν κάπως περιέργα καθὼς μπήκε, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημασία.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ σὲ ξαναβλέπω, Μάικ, τοῦ εἶπε ὁ Ρόνεϋ καθὼς κάθησε. Τί θὰ πάρης ; Ἐδῶ ἔχει γνήσιο σκῶτς...

— Ἐνα σκῶτς, λοιπόν, Πήτερ. Ὁ Ρόνεϋ ἦταν ἕνας κοντάχοντρος τύπος μὲ μελαχροινὸ πρόσωπο, τετράγωνους ὠμούς καὶ μεγάλη ἀμυγδαλωτὰ μαύρα μάτια. Τὸ παρουσιαστικὸ του καὶ τὸ ἕφος του δὲν ἐνέπνεαν καμμιά ἐμπιστοσύνη.

— Ἐμαθα πῶς ἦρθες στὸ Σάν Κάρλος ἐντελῶς τυχεῖα καὶ δὲν ξέρεις πόσο χάρηκα, Μάικ. Ἐγὼ εἶμαι περαστικός ἀπὸ δῶ. Δὲν σκέφτομαι νὰ μείνω πολὺ. Ὅταν ἔμαθα, ὅμως, τί δουλειὰ πρόκειται νὰ κάνης στὸ ἐδῶ ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς, ἀποφάσισα νὰ μείνω...

Τὰ μάτια τοῦ Ἕλληνα τρεμόπαιζαν. Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸς ὁ πρόλογος. Προσπάθησε, ὅμως, νὰ τὸ ρίξη στ' ἄσπετο.

— Εἶσαι ἀτσίδα, Ρόνεϋ! εἶπε γελώντας. Γιὰ πότε τὸ ἔμαθες κιόλας ;

— Ἐχω κι' ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους μου, φίλε!

Γύρισε ἀλλοῦ τὴν κουβέντα. Τοῦ μίλησε γιὰ τὰ χρόνια πού πέρασε στὴ φυλακῆ, καὶ τοῦ παραπονέθηκε πῶς δὲν πῆγε ποτέ νὰ τὸν δῆ. Ὁ Ἕλληνας βρῆκε μερικὲς δικαιολογίες. Εἶχαν ἀδειάσει κουβεντιάζοντας πέντε ποτηρία σκῶτς. Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ὁ Καραβάς σκέφτηκε πῶς ἦταν ὥρα νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὴν Μάρκαρετ.

— Τί, θὰ φύγης ;
— Βιάζομαι νὰ γυρίσω στὴν πόλι.

Μὰ δὲν εἶπαμε ἀκόμα τίποτα, Μάικ. Ἀφοῦ βιάζεσαι, ὅμως, θὰ σοῦ πῶ ἀπὸ τώρα κάτι. Λοιπόν, Μάικ, ἔφτασε ἡ ὥρα γιὰ τὴ μεγάλη μπάζα πού σουλέγα ὅταν βρισκόμαστε στὴ φυλακῆ... Στὸ κῶλο εἶσαι μέσα καὶ σὺ.

— Ἐγὼ ; ρώτησε ὁ Ἕλληνας καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια.

— Ναί, ἀγάπη μου. Ἄκουσε.

λοιπόν: Πρόκειται γιὰ τὴν χρηματοποστολὴ πού θὰ φύγῃ σὲ πέντε μέρες ἀπὸ τὸ Σάν Κάρλος γιὰ τὸ Κλόμπ. Εἶναι, ὅπως ἔμαθα, ὀκτακόσιες χιλιάδες δολλάρια. Θὰ τὰ συνοδεύῃς ἐσύ. Ἐτσι δὲν εἶναι ;

— Ναί.

— Λοιπόν, αὐτὰ τὰ λεφτὰ δὲν πρέπει νὰ φτάσουν ποτέ στὸ Κλόμπ. Θὰ γίνουν δικά μας. Ἐχω γιὰ παρέα τρία ἀποφασισμένα παιδιά. Τρεῖς αὐτοὶ καὶ δύο ἐμεῖς γινόμαστε τὸ ὅλον πέντε. Θὰ μοιράσουμε στὰ τρία τὸ ὀχτακόσια χιλιάρικα. Τὸ ἕνα μεριδιο θὰ πάρουν οἱ τρεῖς. Τὰ ἄλλα δύο θάναί δικά μας... Μὴ στραβομουτσουιάζης. Ἡ δουλειὰ πού θὰ κάνης δὲν εἶναι δύσκολη. Ἐσύ σὰν ἀρχηγὸς τῆς χρηματοποστολῆς, κάθεται πάντα δίπλα στὸν σφῆρ. Λοιπόν, τὸ σχέδιό μου εἶναι νὰ σὰς κόψουμε τὸ δρόμο στὸ Τέρικ, τρία μίλια ἔξω ἀπὸ τὸν Σάν Κάρλος. Ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά θάμαστε μὲ ἄλογα. Αὐτοκίνητο δὲν μπορούμε νὰ χρησιμοποιήσουμε γιὰτὶ ἐδῶ εἶναι λίγα τ' ἀμάξια καὶ θὰ μὰς μωροιστοῦν. Αὐτὸ πούχεις νὰ κάνης ἐσύ εἶναι νὰ σταματήσης τ' ἀμάξι. Θὰ καθάρῃς τὸν σφῆρ. Τοὺς ἄλλους πού θὰ βρίσκονται πίσω θὰ τοὺς ἀναλάβουμε ἐμεῖς. Ὑστερα θὰ πάρουμε τὰ λεφτὰ καὶ θὰ φύγομε. Ἐσύ θὰ μείνης μόνος στ' αὐτοκίνητο καὶ θὰ γυρίσης στὸ Σάν Κάρλος ὅπου θὰ διηγηθῆς τὸ παραμῦθι. Θὰ πῆς γιὰ τὴν ἐπίθεσι καὶ θ' ἀφηγηθῆς πῶς χτυπήθηκες μαζί μας, ἀλλὰ δὲν ἔκανες τίποτα. Αὐτὸ πού κατάφερες μόνο, θὰ πῆς, εἶναι πῶς βῆκες ζωντανὸς ἀπ' τὴ μάχη... Μετὰ δύο μέρες θὰ συναντηθούμε πάλι στὸ Σάν Κάρλος πίσω ἀπ' τὸ ποτάμι, κοντὰ στὴ «Γαλάζια τολύπα». Ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνα χαμηλὸ μονόροφο σπιτάκι. Ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ στέκι μας... Θὰ συναντηθούμε καὶ θὰ μοιράσουμε τὰ λεφτὰ... Τί λές ;

Μιλοῦσε βιαστικά κι' ὁ Ἕλληνας φαινόταν νὰ τὸν ἀκούη μὲ προσοχῆ. Μονάχα σὰν τελείωσε σηκώθηκε.

— Ἐκανες ἀσκημὰ νὰ βασιστής σὲ μένα, Πήτερ, εἶπε. Δὲν ἀνείρευτήκα ποτέ νὰ καθῆσω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Μὰ ἐκτός ἀπ' αὐτὸ ἔχω ἀποφασίσει νὰ ζήσω τίμια. Θέλεις ἀκόμα μιὰ συμβουλή ; Βγάλε ἀπ' τὸ μυαλό σου αὐτὸ τὸ σχέδιο... Δὲν θὰ σοῦ βγῆ σὲ καλὸ. Θὰ παραλάβῶ τὰ ὀχτακόσια χιλιάρικα καὶ θὰ τὰ παραδώσω στὸ κεντρικὸ τῆς Τραπεζῆς. Ἄν δοκιμάσης κάτι νὰ κάνης θὰ

Βρεθής μπροστά στα πιστόλια μου...

— Τί; Θα με καρφώσης; ρώτησε γελώντας άσκαημα ο Ρόνεϋ.

— Ίσως τὸ καταγγείλω στὴν άστυνομία! άπάντησε κοφτὰ εκείνος.

— Χμ!... Δὲν θὰ τὸ κάνης!... Οὔτε θὰ καταγγείλης, οὔτε θὰ μείνης ἔξω ἀπ' τὴ δουλειά, Μάικ, αγάπη μου. Καί ξέρεις γιατί; Γιατί σ' ἔχω στὸ χέρι, πουλάκι μου!...

Ὁ Ἕλληνας άνασήκωσε τοὺς ώμους.

— Δὲν ἔχω ὄρεξι γι' άστεία, Πήτερ!... Γειά σου καί νά μὴ ξεχνάς αὐτὰ ποὺ σοὺ εἶπα...

Χαίδεψε τὶς λαβὲς τῶν πιστολιῶν του καί τοὺ γυρίσε τὶς πλάτες.

— Θα σοὺ τηλεφωνῶ πάλι, Μάικ! τοὺ φώναξε ὁ Ρόνεϋ.

Ὁ Ἕλληνας δὲν άπάντησε.

Ἐρριξε ἓνα βλέμμα στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ. Οἱ τρεῖς Μεξικάνοι, ποὺ κουτσόπιναν, δὲν βρισκόντουσαν πιά εκεί. Βγῆκε στὸ δρόμο καί πήγε στὴ στασί. Τὸ λεωφορεῖο ἦρθε σὲ λίγο. Μπήκε μέσα κι' ἔβγαλε ἓνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ Σάν Κάρλος...

✱

Ὅταν ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο, τοὺ φάνηκε παράξενον ποὺ δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὴν Μάργκαρετ. Ρώτησε καί τοὺ εἶπαν πῶς πρὶν μιὰ ὥρα ἦρθε κάποιος καί τὴ ζήτησε. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔφυγαν μαζί.

«— Περίεργο... σκέφτηκε. Ἡ Μάργκαρετ δὲν ἔχει κανένα γνωστὸ ἐδῶ...».

Ξαναγύρισε κάπως άνήσυχος στὸ δωμάτιό του. Ὅσο δὲν τὴν ἔβλεπε νά γυρίζη, τόσο κι' ἡ άνησυχία του μεγάλωνε. Εἶχε νυχτώσει πιά αρκετά. Ἄρχισε νά φοβάται πῶς καί άσκημο τῆς εἶχε συμβῆ. Ἀποφάσισε νά παη στὴν άστυνομία. Χίλιες ιδέες περνοῦσαν ἀπ' τὸ νοῦ του καί τὸν ἔβαζαν σ' άγωνία. Ξαφνικά άνηχησε τὸ τηλέφωνο. Ἄρπαξε τ' άκουστικό. Αναρρίγησε ὅταν άναγνώρισε τὴ φωνή. Ἦταν ὁ Ρόνεϋ ποὺ τηλεφωνοῦσε.

— Ἄκου, Μάικ, τοὺ εἶπε ὁ Ρόνεϋ, δὲν πρέπει νά άνησυχῆς γιὰ τὸ κορίτσι σου. Εἶναι φιλοξενούμενη μου ἡ Μάργκαρετ. Τὴν κρατῶ γιὰ κάμποσες μέρες. Κι' αὐτὸ γιὰ νά μὴν κάνης καμμιά κουταμάρα καί πάς καί ξεράσης στὴν άστυνομία τὰ ὅσα εἶπαμε. Ἄν εἶσαι φρόνιμος, τὸ κορίτσι σου δὲν ἔχει νά πάθῃ τίποτα... Ἄν, ὅμως, θελήσης νά παραστήσης τὸν ἔξυπνο, θὰ σοὺ στείλω

σ' ἓνα ὠραῖο πακέτο τὸ μελαχροινὸ κεφαλάκι της. Οἱ ὄροι μου εἶναι δύο: Πρῶτον, δὲν θὰ πῆς στὴν άστυνομία καί δεύτερον θὰ πάρης μέρος στὸ κὸλπο... Τί λες τώρα;

Ἦνας άγριος θυμὸς τὸν ἔπνιγε. Ὅμως, προσπάθησε νά κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του...

— Καλά. Ἄφυσέ με νά τὸ σκεφτῶ, Πήτερ, άπάντησε.

— Ἐχεις δύο μέρες προθεσμία, Μάικ...

Τὸ τηλέφωνο ἔκλεισε κι' ὁ Ἕλληνας ἔνοιωσε σάν ἓνα σιδερένιο χέρι νά του σφιγγῇ τὴν καρδιά. Τὴν εἶχε πάθει σάν άγράμματος. Αὐτὸ τὸ μούτρο ὁ Ρόνεϋ ἤξερε τί ἔκανε. Τὸν κρατοῦσε τώρα στὸ χέρι.

— Ἄν πάθῃ τίποτα ἡ Μάργκαρετ, μωρμούρισε, δὲν θὰ ὑπάρχη πιά τίποτα γιὰ μένα στὸν κόσμο. Δὲν πρέπει νά τὴν ἀφήσω...

Πλάγιασε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νά κλείσῃ μάτι. Στριφούριζε άγρυπνος στὸ κρεβάτι του. Ἄγριοι ἐφιάλτες τὸν βασάνιζαν. Τὸ πρῶτ' βγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Δὲν εἶχε κανένα συγκεκριμένο σχέδιο στὸ μυαλό του. Στὴν άστυνομία δὲν ἤθελε νά πάη, γιατί φοβόταν πῶς οἱ άνθρωποι τοῦ Ρόνεϋ θὰ τὸν παρακολουθοῦσαν. Ξάφνου ἡ ὄψις του φωτίστηκε. Μά, ναι, βέβαια, αὐτὸ ἦταν... Μιὰ ιδέα τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του.

Ἄρχισε νά βαδίζει άσκοπα στοὺς δρόμους. Σταματοῦσε στὶς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν, χάδεψε μὲ τοὺς ἰνδιάνους ποὺ πουλοῦσαν χρωματιστὰ κιλίμια καί κύταζε τὶς εἰκόνες τῶν περιοδικῶν ποὺ ἦταν κρεμασμένα πάνω στὰ περιττερα. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, πρόσεχε μὲ μάτι άγρυπνο γυρῶ του. Εἶχε ἐπισημάνει κάποιον. Ἦταν ἓνας ψηλὸς Μεξικάνος ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε κάμποση ὥρα τώρα. Αὐτὸς ὁ τύπος ἦταν σίγουρα άνθρωπος τοῦ Ρόνεϋ. Τὸν εἶχε πάρει στὸν κατόπιν ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Τώρα θυμῶταν πολὺ καλά ὅτι αὐτὸς ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς τρεῖς ποὺ κουτσόπιναν στὴ γαλαξία Καραβέλας. Χαμογέλασε εὐχαριστημένος. Ἐξακολουθοῦσε νά παριστάνῃ τὸν ἀδιάφορο. Περιπατοῦσε ἀργά καί σὲ λίγο βρισκόταν σ' ἓνα ἔρημο μέρος ἔξω ἀπ' τὴν πόλι. Ὁ ἄλλος ἔρχόταν πάντα πίσω του. Ὁ Ἕλληνας φούχτιασε τὶς λαβὲς τῶν πιστολιῶν του καί ξαφνικά σταμάτησε. Ἐκανε μιὰ ἀπότομη μεταβολή. Γύρισε μὲ τὰ δύο πιστόλια στὶς χούφτες του καί σημάδεψε τὸν άγνωστο.

— "Αν σαλέψης, γρύλισε, θά σου γαζώσω τὸ τομάρι. Ἀπάνω τὰ χέρια.

Ἄλλος τᾶχασε. Ὁ Καραβᾶς εἶχε κινήθῃ σὰν ἀστραπή.

— Μὰ τί ἔπαθες ; ρώτησε σὰν χαμένος. Τί ἔχεις μὲ μένα ;

Καθὼς μιλοῦσε, ὅμως, ἔκανε μιὰ κίνηση σὰν νάθελε νὰ πιάσῃ τὸ πιστόλι του. Ὁ Ἕλληνας πυροβόλησε. Τὰ δάχτυλα τοῦ Μεξικάνου τσάκισαν κι' ἔβγαλε ἓνα μουγκρητὸ πόνου. Ὁ Καραβᾶς σάλταρε ἄπάνω του. Χρησιμοποιοῦντας σὰν ρόπαλα τὰ πιστόλια του τοῦ κατάφερε δυὸ δυνατὰ χτυπήματα στὸ κεφάλι. Ἐκεῖνος βλαστήησε. Ἐνα τρίτο χτύπημα, ὅμως, τὸν ἔκανε νὰ γονατίσῃ. Ὁ Καραβᾶς μὲ σβέλτες κινήσεις τὸν ἀφώπλισε.

— Καὶ τώρα λέγε! τὸν διέταξε. Πού εἶναι τὸ κορίτσι ;

Ἐκανε πὼς δὲν καταλάβαινε. Ἀλλὰ ὁ Ἕλληνας δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ κουβέντες. Οἱ γροθιές του δούλεψαν γοργά.

— Πὼς σὲ λένε ; τὸν ρώτησε.

— Μπάκ Λέρτον... Μὰ σοῦ ὀρκίζομαι...

Ὁ Καραβᾶς δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ. Μιὰ καινούργια γροθιά τὸν ἔκανε νὰ φύσῃ μερικά δόντια.

— Πού ἔχει ὁ Ρόνεϋ τὸ κορίτσι ; ρώτησε ἄγρια.

Ὁ Μπάκ Λέρτον ἦταν ἓνα σωστὸ πτώμα πιά.

— Καλά, θά σου πῶ! εἶπε κλαψιάρικα. Στρυμὰτα νὰ μὲ χτυπάς.

*

Ἦστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ Μάικ Καραβᾶς τρύπωνε σ' ἓνα σταυλομιᾶς λαϊκῆς γειτονιάς. Ὁ Τζὼν Σπάσερ ἦταν ἐκεῖ καὶ ἐπιτηροῦσε τὴ φυλακισμένη κοπέλλα. Πίσω ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελλα τῆς σκοτεινῆς κάμαρας εἶδε τὴν Μάργκαρετ ὁ Ἕλληνας καὶ τὸ αἷμα του φούντωσε. Ὁ Σπάσερ ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ δοκίμασε νὰ πυροβολήσῃ. Μὰ δὲν πρόφτασε. Ἐνα μολυβὶ ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ Μάικ τοῦ τσάκισε τὸ χερί. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Μάργκαρετ.

— Μάικ!... ψιθύρισε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της τὸ κορίτσι.

— Σοῦ εἶχα πῆ, ἀγάπη μου. Τὸ Σὼν Κάρλος δὲν ἦταν γιὰ σένα...

Ἐφυγαν καὶ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Ρόνεϋ κι' ἡ συμμορία του ἦσαν στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Τέσσερις μέρες ἀργότερα ἡ χρηματαποστολὴ μὲ τις ὀκτακόσιες χιλιάδες δολλάρια ξεκινοῦσε ἦσκα γιὰ τὸ Κλόμπ...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

Οι γυναίκες ιθαγενείς φάνηκαν πρόθυμες να τους βοηθήσουν...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΜΠΙΓΚ ΝΑΜΠΑΣ

Ο ΜΠΙΛ ΣΤΑΟΥΕΝ, ο δευτερος πιλότος του τετρακινητηρίου, γύρισε και κύτταξε άησυχος τον Νίκο Σιγάλα. 'Ο Σιγάλας, που κρατούσε το πηδάλιο, του χαμογέλασε καθουχαστικά. Είχε δῆ κι' εκείνος πῶς τὸ βαρόμετρο έπεφτε. 'Αλλά και τὸ βαρόμετρο ἄν δέν ἦταν, ὁ Ντάθ Λέργκαν, ὁ νεαρός ασυρματιστής, τὸν εἶχε προειδοποιήσει. "Έπαιρνε συνεχῶς σήματα ἀπὸ τοὺς διαφόρους μετεωρολογικούς σταθμούς, που μιλοῦσαν γιὰ τὸν τυφῶνα... «Προσοχή! Προσοχή!... Εἶδοποισις ἐπείγουσα πρὸς ναυτιλλομένους καὶ αεροναυτίλους. 'Ισχυρὰς ἐντάσεως τυφῶν, ἐκδηλωθεὶς εἰς τὴν περιοχὴν συμπλέγματος ῥιτζι κατευθύνεται μὲ ταχύτητα πρὸς νοτιοδυτικά. Προσοχή!...». "Ἦταν, λοιπόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βαρόμετρο καὶ τὰ μετεωρολογικὰ δελτία. Κι' ὁ Νίκος Σιγάλας δέν γελιόταν.

— Τί θὰ κάνουμε, Νίκ; ρώτησε ὁ Στάουεν.

— 'Οκέϋ, Μπίλ!

— Διπλαῖ; ρώτησε ζαρωμένος τὰ φρυδιὰ του ἐκείνος.

— Θὰ προχωρήσουμε, ἀγάπη μου. Τὸ ἀφεντικὸ μᾶς περιμένει στὶς Λορκέζες καὶ κυττάζει κάθε τόσο τὸ ρολοὶ του λογαριάζοντας καὶ τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα. "Αν γυρίσουμε πίσω θὰ βρεθοῦμε μπερδεμένοι μαζὶ του.

— 'Υπάρχει δικαιολογία, Νίκ! "Αν πέσουμε ἀπάνω στὸν τυφῶνα, εἴμαστε χαμένοι!

'Ο Σιγάλας ἀνασήκωσε τοὺς ὦμους.

— Γιὰ τὸν Τζὸ Στέρφνερ δέν ὑπάρχει δικαιολογία. "Αν καθυστερήσουμε θὰ μᾶς σκολάσει, Μπίλ. Κι' ἐγώ, μὰ τὸ θεὸ, δέν θέλω νὰ μείνω χωρὶς δουλειά. 'Αρκετὰ ἐπαγγέλματα ἀλλάξα ὑστερὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο. Καὶ τώρα πού βρῆκα αὐτὴ τὴ θέσι... "Οχι! Μ' ἄρσει, Στάουεν, νὰ ἔχω μιά θετικὴ δουλειά. Κι' αὐτὴ ἡ θέσι τοῦ πιλότου στὸ προσωπικὸ ἀεροπλάνο τοῦ Στέρφνερ εἶναι σπουδαία...

— Κινδυνεύουμε, Νικ.

— Το ξέρω, χρυσέ μου. 'Αλλά ή ζωή χωρίς κίνδυνο θα ήταν μία σωστή σαλάτα, όπως παραδείγματος χάριν, τὰ κολοκυθάκια νερόθραστα και μάλιστα χωρίς αλάτι.

— Είναι τρέλλα αυτό που θέλεις νά κάνης; 'Αναστένανε ό Στάουεν. 'Αλλά έσύ είσαι ό κυβερνήτης. Θα ύπακούσω...

‘Ο Σιγάλας τόν κύτταζε σκεφτικός.

— Έχεις παιδιά, Μπίλ ;

— Αυτό τό ξέρεις. 'Αφού δέν είμαι παντρεμένος δέν έχω και παιδιά, Νικ.

— 'Εγώ, όμως, έχω τρία παιδιά και μία γυναίκα που τή λατρεύω...

Χαμογέλασε και πρόσθεσε :

— Μή φοβάσαι. Θα τὰ καταφέρουμε, Μπίλ...

*

Είχαν άπογειωθῆ από τήν Καμπέρα τῆς Αυστραλίας. Το ταξίδι ήταν για τις Λορκέζες. 'Από εκεί θα παραλαβαίαν τόν Τζό Στέρφνερ... 'Ο Στέρφνερ ήταν ένας Αυστραλέζος πολυεκατομμυριούχος, που διηύθυνε τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις μαργαριταριών στον Ειρηνικό. Δέν υπήρχε πιά πλούσιος, πιά γαλαντόμος, αλλά και πιά σκληρός άνθρωπος από αυτόν στην Αυστραλία. Δέν λογάριζε τὰ λεφτά. Πλήρωνε ήγεμονικά τούς ανθρώπους που δούλευαν στις επιχειρήσεις του. 'Αλλά ταυτόχρονα μπορούσε νά πετάξη στο δρόμο και τόν πιά έμπι στο και Ικανό υπάλληλό του άν παρεβίαζε τις διαταγές του. Αυτό τό ήξερε καλύτερο από κάθε άλλον ό "Έλληνας. 'Όταν τόν προσέλαβε πέρυσι στο μεγάλο ιδιόκτητο τετρακινήτριο άεροπλάνο του, με τό οποίο έκανε ταξίδια στα νησιά, τού δώλωσε καθαρά :

— Ξέρεις γιατί σέ παίρνω στην ύπηρεσία μου ; τόν ρώτησε.

‘Ο Σιγάλας τόν κύτταζε με άπορία.

— Μά φυσικά, ζητήσατε πληροφορίες για μένα και μάθατε πως είμαι ένας πιλότος με πείρα.

‘Ο Στέρφνερ γέλασε.

— Φυσικά ζήτησα πληροφορίες και έμαθα. 'Αλλά δέν είναι μόνο αυτό. 'Η θέσι τού πρώτου πιλότου είναι κενή γιατί έδωξα τόν προκάτοχό σου πριν δυό μέρες. Και ξέρεις για ποιά λόγο ;

‘Ο Σιγάλας ένευσε άρνητικά.

— "Όχι, άποκριθηκε. "Άλλωστε, αυτό δέν μ'ένδιαφέρει. Θα είχατε, βέβαια, τούς λόγους σας.

— Ένας και μόνος λόγος υπήρξε. Μιά καθυστέρηση δέκα λεπτών. Αυτό ήταν ή άφορμή που τόν απέλυσα. Βρισκόμουν στις Σαμόες και τόν περίμενα. 'Αλλά μία καταιγίδα, ίσχυρίζεται, που συνάντησε στο δρόμο, τόν έκανε νά αλλάξη πορεία. "Έτσι έφτασε δέκα λεπτά άργότερα εκεί. Αυτό τού στοιχίσε τή θέσι. Καταλαβαίνεις τί θέλω νά πώ ;

— Μάλιστα, άποκριθηκε ό "Έλληνας.

— Για κανένα λόγο δέν πρέπει νά καθυστερήσης τήν ώρα τῆς άφίξεώς σου σ' ένα μέρος που θα σέ περιμένω... Και τὰ δευτερόλεπτα άκόμο για μένα είναι πολύτιμα. Μιά καθυστέρηση πέντε λεπτών, μπορεί νά τήν πληρώσω με ζημιά πολλών έκατομμυριών... Σύμφωνοι ;

— "Όκέϋ!

"Έτσι έκλεισε ή συμφωνία και ό Σιγάλας ανέλαβε τὰ καθήκοντα πρώτου πιλότου στο άεροπλάνο τού Στέρφνερ. Και μέχρι τώρα — σχεδόν έξη μήνες — όλα πήγαιναν καλά. 'Ο πολυεκατομμυριούχος προϊστάμενός του ήταν ένθουσιασμένος μαζί του.

— Είσαι σπουδαίος πιλότος, "Έλληνα, τού είπε μία μέρα.

— "Έτσι λένε! άπάντσε άνασκηκωντας τούς ώμους ό Σιγάλας. Πριν έλθω στην Αυστραλία ήμουν σμυναγός στην έλληνική άεροπορία. Τώρα θα ήμουν ίσως σμύναρχος άν έμεινα στη θέσι μου. "Όμως παραιτήθηκα και ήλθα στην Καμπέρα ύστερα από τόν πόλεμο μαζί με τή γυναίκα μου... 'Η γυναίκα μου είχε έδώ έναν αδελφό με άπέραντες φουτιεις. 'Αλλά τὰ πράγματα ήλθαν άνάποδα. 'Ο κουνιάδος μου έχασε όλη τήν περιουσία του και έγώ έμεινα στο δρόμο. Εύτυχώς που βρέθηκε ή δική σας δουλειά...

— 'Εν τάξει, κάπταιν. Είμαι πολύ εύχαριστημένος από σένα...

*

"Όλα τούτα σκεπτόταν τώρα ό Νίκος Σιγάλας καθώς τό άεροπλάνο ταξίδευε και συνέχιζε τήν πορεία του.

‘Ο "Έλληνας κυβερνούσε ψύχραιμα με σταθερό χέρι και άγρυπνες όλες τις αισθήσεις του. Δίπ-

λα του, ἀμίλητος καί μέ φανερά τὰ σημάδια τῆς ταραχῆς καί τῆς αγωνίας στό πρόσωπο καθόταν ὁ Μπιλ Στάουεν. Τώρα κανεῖς δέν μιλοῦσε. Ὅλα τὰ λεπτά ὄργανα διακυβερνήσεως καί ἐλέγχου ἔδειχναν πῶς ὁ τυφῶνας πλοιαῖζε. Θ' ἄντεχε σ' αὐτή τή φοβερῇ δοκιμασίᾳ τοῦ ἀεροπλάνου; Ὁ Σιγάλας ἦταν αἰσιόδοξος. Ὁ Στάουεν ἦταν φανερό πῶς φοβόταν. Ὁ νεαρός ἀσυρματιστής μονάχα μέ τ' ἀκουστικά στ' αὐτιά, ἔμενε μέ πρόσωπο ἀνέκφραστο καί σημειῶνε κάθε τόσο τίς πληροφορίες πού ἔστελλαν ὀ μετεωρολογικοὶ σταθμοί. Ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα στό ἀεροπλάνο ἦταν βαρειά. Ἡ αγωνία τῆς ἀναμονῆς βάραινε ἀπάνω στους τρεῖς ἀντρες τοῦ πληρώματός του. Πρῶτος ἔσπασε τή σιωπὴ ὁ Στάουεν.

— Κύτταξε ἐκεῖ, Νικ! εἶπε βραχνά. Ἔρχεται...

Ὁ Σιγάλας κούνησε τὸ κεφάλι. Δέν ὑπῆρχε λόγος νὰ τοῦ τὸ πῆ. Εἶχε δῆ κι' αὐτός. Ἐνα μολυβένιο, ἕνα σκοτεινὸ καὶ ἀδιαπέραστο τεῖχος ὕψωνόταν μπροστά τους. Βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα τῶν Κοραλλίων. Τεράστιο νερένια βουνά γέμισε τὸ πέλαγος. Ὁ τυφῶνας ἦταν αρκετὰ μακριὰ ἀκόμα. Ὅμως ὁ ἀέρας ἄρχισε νὰ παιδεύη τὸ σκάφος. Τὸ ἀεροπλάνο ταλαντευόταν ἐπικίνδυνα, ἐτρίζε ὑπόκωφα. Πότε βυθιζόταν στὰ κενὰ ἀέρος καί πότε βροντοῦσε σάν νὰ χτυποῦσε σὲ ἀόρατες ξέρες. Ὁ Ἕλληνας ἔσφιξε τὰ

δόντια. Τώρα ἦταν ἡ στιγμή πού χρειαζόταν. Μὲ τραβηγμένα τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του, κούφτισε τὸ πηδάλιο ὕψους.

— Ἄν καταφέρουμε νὰ περάσουμε πάνω ἀπ' τὸν τυφῶνα θὰ γλυτώσουμε, εἶπε σάν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρη ὅμως ἂν μπορῶ νὰ λογαριάσω τὸ ὕψος πού ἔχει αὐτός ὁ δαίμονας...

Τὸ ἀεροπλάνο βόγγησε σάν ἄνθρωπος πού πονεῖ. Ὁ Σιγάλας ἐνοιῶθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ βιαστικά κι' ἀκανόνιστα. Ὁ Στάουεν εἶχε γίνεи χλωμὸς σάν πεθαμένος. Τὸ σκάφος ἐτρίζε. Ἡ μηχανὴ του

βροντοῦσε ἀπεννωσμένα. Οἱ ἔλικες βιδώθηκαν μέ περισσότερη δύναμη στὸν ἀέρα. Τὰ φτερά λύγισαν ἑτοιμα νὰ σπῶσουν. Γιά μερικά δευτερόλεπτα κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἕλληνας εἶχε πιστέψει πῶς ὅλα εἶχαν καθῆ.

— Δέν ἀκούει τὸ τιμόνι! εἶπε λαχανιαστὸ ὁ Στάουεν.

— Δέν θὰ καταλάβουμε καί πολλὰ πράγματα ἂν πεθάνουμε! ἀκούστηκε ἡ ἀπάντησι τοῦ Σιγάλα. Ἐλπίζω, ὅμως...

Μὲ γοργές, ἀλλὰ μετρημένες κινήσεις, χειρίστηκε τὰ λεπτὰ μηχανήματα πλεύσεως. Μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στό καντράν τῶν ταχυτήτων, προσοπάησε νὰ μαντέψῃ. Δέν ὑπῆρχε πολλὸς καιρὸς μπροστά του. Τὸ ἀεροπλάνο ἀρνιόταν νὰ ὑπακούσῃ στὰ πηδάλια. Ἀρνιόταν νὰ πάρη ὕψος. Ἄν δέν ἔπαιρνε ὕψος, ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ ἔπεφταν στὴν καρδιά τοῦ τυφῶνος καί τὸ σκάφος θὰ διαλυόταν σὲ χιλιάδες κομμάτια. Θὰ γινόταν σκόνη. Ζαφνικά κάτι ἐγίνε...

— Ἀνεθαίνουμε! φώναξε χαρούμενα ὁ Στάουεν.

Τὸ ἀεροπλάνο, πραγματικά, μὲ τίς ἔλικες πρὸς τὸν ὀριζάν, ταξίδευε σάν βολίδα πρὸς τὸν ἥλιο. Ἐνα χαμόγελο σχεδιάστηκε στὰ πανιασμένα χεῖλη τοῦ Ἕλληνα.

— Νομίζω πῶς γλυτώσαμε, Μπιλ! εἶπε.

Βρέθηκαν πάνω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ τυφῶνος. Ὑστερα μ' ἕναν κατάλληλο χειρισμό, τὸ σκάφος ξαναβρῆκε τὴν ὀριζάντια θέσι του. Εἶχαν ξεφύγει τὸ θάνατο. Ὁ τυφῶνας βρισκόταν τώρα πολὺ πίσω τους.

— Μποροῦμε νὰ πιοῦμε δυὸ δάχτυλα οὔισку γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸ γεγονός! εἶπε χαρούμενα ὁ Στάουεν. Τὸ σαράβαλό μας βῆκε παλληκάρι ἀπὸ αὐτὴν τὴν Κόλασι. Εἶσαι σύμφωνος, Νικ;

Ὁ Ἕλληνας ζάρωσε ἀπότομα τὰ φρύδια. Τὸ χαμόγελό του ἔσβησε.

— Ὅχι ἀκόμα, Μπιλ! ἔκανε.

Τὸ ἐξηοκνημένο αὐτὸ του ἔπιασε κάποιον ἀνεπιόθητο ἀλλὰ ἀσυνήθιστο θόρυβο. Τὸ ἀεροπλάνο εἶχε ὑποστῆ σίγουρα κάποια βλάβη.

— Τί τρέχει, Νικ; ρώτησε πάλι χλωμιάζοντας ὁ Στάουεν.

— Βλάβη τῶν κινητήρων! ἀποκρίθηκε ἀναστενάζοντας ὁ Ἕλληνας. Ρίξε μιά ματιὰ στό

καντράν. Νομίζω πως πέφτου-
με Μπίλ...

Πραγματικά, έπεσαν. Κάτω
από τα πόδια τους είδαν νάρ-
χεται προς τ' άπάνω το πυκνό
δάος.

— Ποῦ βρισκόμαστε ;

— Θαρρῶ πως βρισκόμαστε
στis Νέες Έβριδες, γρύλιος
καί χαμογέλασε πικρά ὁ Έλ-
ληνας. Πέφτουμε σέ καλά χέ-
ρια. Οἱ Μπίγκ Νάμπας τρελαί-
νονται γιά τὸ ἀνθρώπινο
κρέας...

*

Μέ μιὰ ἀγωνιώδη προσπάθεια
κατάφερε νά ἀνακόψῃ τὴν
ταχύτητα τῆς πτώσεως... Ἡ
προσγείωσι, βέβαια, ἔγινε ἀ-
νώμαλα. Μά σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο
στάθηκαν τούλάχιστον τυχε-
ροί. Τὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε στὴν
ὄχθη ἑνὸς ρηχοῦ βάλτου. Κα-
θῶς ἔπεσε πῆρε φωτιά. Μά
ταυτόχρονα χοροπήδησε κι' ἔ-
πεσε στὸν βάλτο. Τὰ λασπόνε-
ρα ἐπνιζαν τίς φλόγες. Ὁ
Στάουεν τραυματίσθηκε κάπως
πιο σοβαρά. Ὁ Σιγάλας καί ὁ
Ντόβ Λέργκαν, ὁ ἀσυρματι-
στῆς, γλύτωσαν μέ μερικῆς
γρατσουνιές. Τράβηξαν ἔξω ἀ-
πὸ τίς φλόγες τὸν Στάουεν
καί ὅταν ἦ φωτιά ἔσβησε, ἔ-
σωσαν μερικά χρήσιμα πρά-
γματα ἀπὸ τὸ ἀερο-
πλάνο. Πῆραν τὸ κιβώτιο μέ
τὰ τρόφιμα καί τὸ ντουλάπι
τοῦ φαρμακείου.

— Καί τὰ τσιγάρα! φώναξε
ὁ Έλληνας. Τὰ τσιγάρα θά
μῆς χρειαστοῦν περισσότερο
ἀπ' ὅλα...

Τὸ ἀεροπλάνο εἶχε σταμα-
τήσει νά καίγεται. Ὁ καπνὸς
ὁμῶς ἀπὸ τὴν πυρκαϊά πού εἶ-
χε σβῆσει ἀνέβαινε ψηλά πά-
νω ἀπὸ τίς κορυφές τῶν δέν-
τρων.

— Καί νά θέλουμε νά κρυ-
φτοῦμε, εἶπε ὁ Σιγάλας, δέν
μποροῦμε. Ὁ καπνὸς θά μῆς
προδώσῃ.

Δέν εἶχε ὄδιο. Ἐνῶ ἀκόμα
περιποίντουσαν τὸν Στάουεν,
ἀκουσαν φωνές καί βήματα
ποῦ πλησίαζαν. Εἶδαν μερικῆς
γυναῖκες ἰθαγενεῖς πού ἔτρε-
χαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα
πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ὁ θεὸς βοηθός! ἀναστέ-
ναξε ὁ Έλληνας.

*

Οἱ γυναῖκες εἶχαν καλές δια-
θέσεις. Τους βοήθησαν νά με-
ταφέρουν τὸν Στάουεν σὸ κω-
ριό τους... Ἐνα χωριὸ μέ λι-
γοστὲς καλύβες ἀπὸ μπαμποῦ
καί κορμούς δέντρων στὴν
καρδιά τῆς ζούγκλας. Κι' οἱ

ἄντρες ἔδειχναν ἐπίσης καλές
διαθέσεις ἀπέναντί τους. Μερι-
κοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μιλοῦσαν σπα-
σμένα ἐγγλέζικα καί γαλλικὰ
μπερδεμένα μέ τὴ γλῶσσα τῶν
νησιῶν. Ἡ συνεννόησι ἦταν
δύσκολη. Ἄλλα πάντως κατὶ
γίνονταν. Ἦταν ψηλοὶ ἄντρες
μέ μπρούτζινα κορμιά, γυμνοὶ
σχεδόν. Μοναδικὸ ρούχο τους
ἦταν ἓνα κομμάτι φλούδας
φοινικιάς δεμένο στὴ μέση.

Σάπλωσαν τὸν Στάουεν σέ
μιὰ ἀπ' αὐτῆς τίς καλύβες κι'
ὁ πιὸ ἠλικιωμένος ἀπὸ τους
ἄλλους, πού φαινόταν νά κά-
νῃ κρῆν μάγου, τὸν ἐξέτασε
προσεχτικά. Ὑστερα ἀπὸ τὴν
ἐξέτασι εἶπε βιαστικά μερικῆς
λέξεις σέ μιὰ ἀπὸ τίς γυναί-
κες. Κατόπιν γέλασε καθου-
χαστικά, γυρίζοντας πρὸς τὸ
μέρος τοῦ Σιγάλα.

— Θά γίνῃ γρήγορα καλά,
εἶπε.

— Σμόκ ; ρώτησε ὁ Έλλη-
νας.

Ὁ μάγος κούνησε τὸ κεφά-
λι καταφατικά. Ὁ Σιγάλας ἔ-
θγαλε δυὸ πακέτα τσιγάρα ἀ-
πὸ τὴν τσέπη του. Τὰ ἀνοίξε
καί τὰ μοίρασε στοὺς ἄντρες
πού τὸν περτριγύριζαν. Ἀρ-
κισαν ὅλοι νά καπνίζουν λαί-
μαργα. Ὁ Έλληνας χαμογέ-
λασε. Στις Νέες Έβριδες οἱ
ἰθαγενεῖς πούλανε τὴν ψυχὴ
τους σὸ διάβολο γιά ἓνα τσι-
γάρο.

— Ποῦ βρισκόμαστε ; ρώτη-
σε ὕστερα ἀπὸ λίγο.

— Στὴ Μαλλικόλα...

Ἐνωίωσε κάπως ὁσχημα, ἀλ-
λά δέν ἔπαψε νά χαμογελάει.
Ἦσαν αὐτὸ πού φοβότανε. Εἶ-
χαν πέσει στοὺς Μπίγκ Νάμ-
πας. Τούτη ἡ ἀγρία κι' ἀνυπό-
ταχτη φυλὴ, πού ζοῦσε μέσα
στὴ ζούγκλα, ἐξακολουθοῦσε
νά βρίσκεται στὴ λιθίνη ἐποχὴ.
Στὰ παράλια τῆς Μαλλικόλα ὁ-
πῆρχαν μονάχα μερικεὶ λευ-
κοὶ. Ἄλλα κανεῖς ἀπ' αὐτοὺς
δέν τόλμιζε ποτε νά φτάσῃ
σὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ. Οἱ
Νέες Έβριδες, πού εἶναι ἀν-
γλογαλλικὴ κτῆσις, βρίσκονται
δύο χιλιάδες μίλια βοραιοανα-
τολικά τῆς Αὐστραλίας. Ὅλα
τὰ νησιά εἶχαν κακὸ ὄνομα.
Ἄλλὰ ἡ Μαλλικόλα εἶχε τὸ
χειρότερο.

— Ὁ Καλί ; ρώτησε ὁ Σιγά-
λας.

— Ὁ Καλί θά γυρίσῃ σέ λι-
γο. Εἶναι σὸ κυνηγι...

Καλί θά πῆ στὴ γλῶσσα τῶν
ἰθαγενῶν τῶν Νέων Έβριδων
ὁ ἀρχηγός. Ἄπ' τὸν ἀρχηγὸ
τῆς φυλῆς κρέμονταν ὅλα τῶ-
ρα. Ὅλες αὐτῆς οἱ περιποιή-
σεις καί τὰ χαμόγελα ἓνα μο

νάχα σκοπό είχαν : Νά τους καθψυχάσουν. Τους έβλεπαν σάν σφαχτά. Θά τους σκότωναν καί θά τους μαγειρεύαν. «Τό ανθρώπινο κρέας - του είχα πη κάποιος φίλος του στην Αυστραλία γελώντας - είναι σπουδαίος μεζές γιά τους Μπιγκ Νάμπας. Σερβίρεται μέσα σέ φύλλα άρτοδέντρου μαζί μ' έναν πουρέ από γογγύλια».

Τότε γέλασε ό Σιγάλας. Τώρα, όμως...

*

Πέρασαν τρεις μέρες να γυρίσει από τό κυνήγι ό Καλί... Μέσα σ' αυτές τις μέρες οι περιποιήσεις δέν σταμάτησαν. 'Ό Στάουεν είχε γίνει σχεδόν έντελώς καλά. Μόνο πού κούτριναι έλαφρά γιατί πονούσε τό δεξί του πόδι. Διάφορα βότανα καί άλοιφές πού χρειαζομιούσαν οι γυναίκες κάτω από τις οδηγίες του ηλικιωμένου μάγου, είχαν κάνει πραγματικά θαύματα. Τους περιποιόντουσαν καί τους έτρεφαν καλά. 'Η καθημερινή τροφή τους ήταν καρποί, κορινό ψητό κρέας, πουλάκια τής θάλασσας, καθώς καί μία πίττα χάπ - χάπ, φτιαγμένη από κρέας νυφίστας καί άλεπούς. Τά δυο τελευταία έδειγματα, στα όποία έδειχναν ιδιαίτερη προτίμηση οι ίθαγενείς, ό "Έλληνας, όπως κι' οι δυο άλλοι σύντροφοί του, δέν τολμούσαν να τά δοκιμάσουν.

- 'Όστόσο, δέν πρέπει να έκοιμε παράπονο, είπε μία μέρα καθώς έτρωγαν ό Στάουεν. Μας ταΐζουν βασιλικά.

- Θέλουν να μās κάνουν θρεφτάρια, αναστέναζε μελαγχολικά ό "Έλληνας. Θά γίνουμε πιό νόστιμοι έτσι, όταν μās μαγειρέψουν στους φούρνους τους...

Ούτε ό Στάουεν, ούτε ό Ντάθ μπόρεσαν να χαμογελάσουν μ' αυτό τό μακάθριο άστείο. Είχαν μιλήσει μέ τους ίθαγενείς, είχαν κουβεντιάσει μεταξύ τους καί είχαν μαντέψει ποιά τύχη τους περιμενε. Στιγμές - στιγμές ξεχνούσαν τή δύσκολη θέσι τους. 'Αλλά δύσκολα τά κατάφερναν... 'Ό νους τους γύριζε στους δικούς τους πού θά τους περιμεναν στην Καμπέρα. Θά τους περιμεναν άδικο να γυρίσουν.

Τήν τέταρτη μέρα, κατά τό μεσημέρι, άκούστηκαν τά τύμπανα. Οι καρδιές των τριών αϊχμαλώτων βρόντησαν άνησυχά. 'Ό Καλί γύριζε άπ' τό κυνήγι του. "Ήταν ένας ψηλός άντρας με φτερά στο κεφάλι καί βαμμένο πρόσωπο. Αυτός

θά έκρίνει τήν τύχη τους. Τόν ακολουθούσαν έξη ύπασπιτές γυμνοί με παρδαλόχρωμα φτερά στο κεφάλι.

Είδε τους τρεις λευκούς καί κονταστάθηκε. "Υστερα τους προσέρασε άδιάφορος καί πήγε στο νομέλ του. Τό άνάκτορό του, μία καλύτερα πιό μεγάλη από τις άλλες.

- Δέν σου φαίνεται παράξενας ; ρώτησε χαμπλόφωνα ό Στάουεν.

- Ναι, άποκρίθηκε τό ίδιο ό "Έλληνας.

- Βάζω στοίχημα με τό κεφάλι μου πώς αυτός δέν είναι Μπιγκ Νάμπας. Αυτός θαρρώ πώς είναι πιό άσπρος από μās.

- Μυστήριο! αναστέναζε ό Σιγάλας.

Τό μυστήριο λύθηκε τήν ίδια μέρα τό βράδυ. 'Ό Καλί κάλεσε τους τρεις αϊχμαλώτους σέ τραπέζι. Μιλούσε σπαρμένα έγγλέζικα καί όταν άρχισαν να πίνουν τους ρώτησε γιά τό ένα καί γιά τό άλλο... Του διηγήθηκαν πώς έπαθαν βλαβη καί πώς τό άεροπλάνο τους έπεσε στο νησί. Τους άκουγε με ένδιαφέρν. "Όταν όμως, σέ μία στιγμή άκουσε πώς ό Σιγάλας ήταν "Έλληνας γούρλωσε τά μάτια.

- Γιά ξαναπέστο αυτό! μούγκρισε.

- Είμαι "Έλληνας... "Έχω γεννηθί στην "Αθίνα, είπε με τρεμουλιαστή φωνή ό Σιγάλας. Βρισκομαι στην Αυστραλία κάμποσα χρόνια...

Τά μάτια του Καλί έκλεισαν καί χαμογέλασε.

- Είμαστε πατριώτες, είπε μιλώντας έλληνικά. "Εγώ γεννήθηκα στην Πάτρα. Είμαι ναυτικός. Κάποτε, πριν είκοσι χρόνια, τό καράβι πού δουλεύα ναυάγησε σ' αυτές τις θάλασσες. Με περιμάζεψαν αυτοί οι Μπιγκ Νάμπας καί θά ήμουν μακαρίτης από πολύν καιρό αν κάποιος μάγος δέν είχε προφητέψει πώς ένας καινούργιος άρχηγός τής φυλής θά έρχόταν από τή θάλασσα... Κουταμάρες θά μου πητε. "Όμως, έγώ τή γλύττωσα. Με λένε Κοσμά Παπαδόπουλο καί δέν έννοώ να τό κουνήσω από δω. Περνάω ζωή καί κόττα...

"Ήταν σάν να έφεταν άπ' τά σύννεφα. Νόμιζαν πώς ώνειρεύονταν. Ρίχτηκαν κι' οι τρεις άπάνω του καί τον φιλούσαν καί τον άγκάλιαζαν.

- Αύριο κιόλας θά φύγετε γιά τό λιμάνι, τους είπε. "Από εκεί θά μπορέσετε να γυ-

ρίσετε στην Αυστραλία...

— Δεν έρχεσαι μαζί μας ;
τόν ρώτησε ο Σιγάλας.

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Για κουτό με πέρασες ;
Θά μου κακοφαινόταν πολύ ν'
άρχιωω τώρα απ' την αρχή να
δουλεύω. 'Ενώ εδώ έχω δεκα-
επτά γυναίκες, δουλεύουν άλ-
λοι για μένα και είμαι σωστός
βασιλιάς...

*

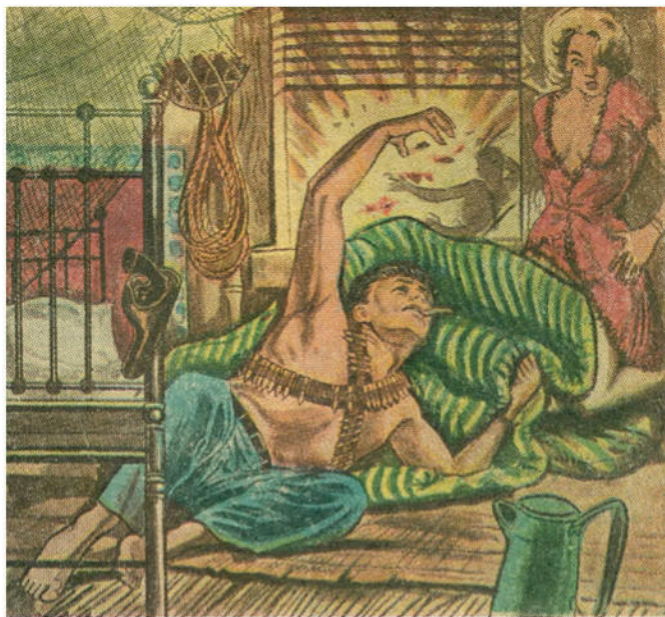
Ύστερα από δυό μήνες ο
Σιγάλας, ο Στάουεν και ο
Ντάβ βρίσκονταν πάλι στην

Καμπέρα. Γύρισαν φορτωμένοι
με δώρα και γεμάτοι χρυσόφι
και διαμαντόπετρες που τους
είχε δώσει ο Καλί Παπαδόπου-
λος.

— 'Εμένα δεν μου χρειάζον-
ται, τους είπε όταν τους ά-
ποκαιρετούσε. Για σας, όμως,
που θά γυρίσετε στην Αυστρα-
λία έχουν μεγάλη αξία. Δεν θά
χρειοστή νά δουλέψετε πιά,
ούτε νά ρισκάρετε τη ζωή σας
σέ ταξίδια και σίφουνες. Πη-
γαίνετε στο καλό...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

Ο Έλληνας πέταξε την χειροβουίδα και άκουστηκε μία φοβερή βροντή...

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΤΟΥ ΚΟΓΚΟ

ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΡΑΣ δ-
νοιζε τό παράθυρο
ζαφνιασμένος. Πυρο-
βολισμοί γέμιζαν τὸν
ἀέρα... Μπουλούκια -
μπουλούκια οἱ Κογκο-
λέζοι εἶχαν ξεχυθῆ ὀτούς
δρόμους καὶ φώναζαν. Εἶδε
μερικὰ αὐτοκίνητα τῶν λευ-
κῶν νὰ διασχίζουν βιαστικὰ
τὴν πλατεία. Τὰ εὐρωπαϊκὰ
μαγαζιά κατέβαζαν τὰ ρολά
τους. «Θὰ ἔχουμε φασαρίες»,
σκέφτηκε. Ὁ νοῦς του πῆγε
ἀμέσως στὴ γυναίκα του τῆ
Μαρίας, ποῦ θριοκόταν ὀ τῶ-
σβίλ, ἐνενηντὰ μίλια νοτιώτε-
ρα τῆς Λεοπολντβίλ... Εἶχε
φύγει πρὶν μιά βδομάδα γιὰ
ἐμπορικὲς δουλειές κι' εἶχαν
χωρίσει τόσο εὐτυχιμένοι...
Τὴν τελευταία στιγμή, μάλι-
στα, ἐκεῖ ὀτὴν πλατφόρμα τοῦ
αιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, τοῦ
ἐκμυστηρεύθηκε τὸ ὑπέροχο
μυστικὸ τῆς :

— Ἐχω νὰ σοῦ πῶ κι' ἕνα
εὐχάριστο νέο. Μάϊκ, τοῦ εἶ-
πε.

Τὴν κύτταζε ζαφνιασμένος.

— Τί νέο ;

— Σὲ λίγους μῆνες, θὰ γί-
νω μπτέρα, Μάϊκ.

Γούρλωσε τὰ μάτια καὶ τὴν
κύτταζε ὀάν νὰ μὴν πιστεῦσε
ὀτ' αὐτὰ του. Ἡ καρδιά του
χοροπήδησε χαρούμενα. Πέ-
ταξε τὸ σὰκ βουαγιάζ ποῦ
κρατοῦσε καὶ τὴν ἀγκάλιασε
καὶ τῆ φίλησε.

— Ἀλήθεια, ἀγάπη μου ;

— Ἀλήθεια, Μάϊκ!

— Καὶ τὸ εἶχες, λοιπόν,
κρυφὸ τόσο καιρὸ ἕνα τόσο
ὑπέροχο νέο ; Ἐταὶ μούρχε-
ται... Ἐταὶ μούρχεται νὰ σὲ
φιλήσω πάλι...

— Δὲν ἤμουν βεβαία, Μάϊκ.
Δὲν ἤξερα ἂν ἤταν οἰγούρο.
Τῶρα ὀμως, ποῦ βεβαιώθηκα.
θὰ εἶσαι σὲ λίγο ἕνας σπου-
δαῖος πατέρας ἑνὸς σπουδαί-
ου γιοῦ... Ἐλπίζω νὰ εἶναι
γιός, Μάϊκ...

Τῆς καίδεψε τὰ μαλλιά.

— Ὄ,τι κι' ἂν εἶναι, χρυσὴ
μου, θὰ τὸ ὑποδεχτοῦμε μὲ
χαρὰ κι' ἀγάπη. Εἴτε κορίτσι,
εἴτε ἀγόρι θὰ εἶναι παιδί μας.

Τὸ τραῖνο σφύριξε. Τὴν φί-
λησε ἀκόμα μιά φορὰ ὀτὰ πε-

ταχτά, άρπαξε τή βαλίτσα του και πήδωσε ό' ένα βαγόνι.

— Νά προσέχης τώρα τόν έ-
αυτό σου, Μαρία! τής φώναζε
καθώς τό τραίνο ξεκινούσε.
Θέλω νά κάνης γερό παιδί...

Χαμογέλασε και τόν χαιρέ-
τησε κουνώντας τό χείρι.

— Μήν άργήσης, Μαρί.

— Δέν θ' άργήσω, Μαρία...

Λογάριαζε νά μείνη δέκα
μέρες στή Λεοπολντβίλ. Άλλ-
λά τώρα βιαζόταν νά γυρισθ
όσο γίνεται πιό σύντομα κον-
τά στή γυναίκα του. Έτσι μέ-
σα σε μία βδομάδα πέτυχε νά
τελειώση όλες τīs δουλειές
πού είχε σ' αυτή τήν πόλι και
γιά τήν άλλη μέρα είχε άπο-
φασίσει νά έπιστρέψη στό Τω-
σβίλ. Οί γιορτές τής ανεξαρ-
τησίας είχαν τελειώσει και ό-
λα έδειχναν πώς θά πήγαιναν
καλά. Νά, όμως, πού τά πρά-
γματα άρχισαν νά παίρνουν
άσκημο δρόμο. Άν υπήρχε
τραίνο θά έφευγε άμέσως γιά
τό Τωσβίλ. Βγήκε άπ' τό δω-
μάτιό του και κατέβηκε στό
χώλ του ξενοδοχείου...

*

Ό Μιχάλης Κορᾶς βρισκό-
ταν δέκα σκεδόν χρόνια στό
Βελγικό Κογκό. Είχε έλθει εί-
κοσι χρονών και τώρα ήταν έ-
νας μεστωμένος άνδρας τρι-
άντα χρονών. Χρειάστηκε νά
δουλέψη σκληρά, νά κάνη έ-
πικίνδυνα ταξίδια μέσα στή
ζούγκλα γιά νά μπορεί νά
δημιουργηθῆ. Στήν άρχή έκα-
νε λογίς - λογίς μικροεμπό-
ρια. Ύστερα καταστάλαξε
στό Τωσβίλ κι' έγινε, μολονό-
τι ήταν αρκετά νέος, ένας ά-
πό τους πιό πλούσιους όμογε-
νείς εμπόρους του Κογκό. Ό-
ταν απέκτησε αρκετή περιου-
σία αποφάσισε νά κάνη ένα
ταξίδι στήν Έλλάδα. Έκει,
στήν Άθήνα, τόν περίμενε έ-
να κορίτσι. Ή Μαρία Καρζῆ...
Όταν έφευγε γιά τό Κογκό,
τῆς είχε ύποσχεθῆ πώς θά γύ-
ριζε νά τήν παντρευθῆ. Δέν
ζέχασε αυτή τήν ύπόσχεσί
του. Και πριν ένα χρόνο πήρε
τό άεροπλάνο και πήγε στήν
Άθήνα. Ή Μαρία τόν περίμε-
νε. Έτσι ένας μεγάλος έρω-
τας πού άρχισε από τά παιδι-
κά τους χρόνια, βρήκε τόν έ-
πίλογο πού του ταίριαζε. Έ-
ναν εύτυχισμένο γάμο. Ύ-
στερα από τό γάμο ό Καρᾶς
και ἡ γυναίκα του ἤλθαν και
έγκαταστάθηκαν στό Τωσβίλ...
Στήν πόλι αυτή ήταν οι έπι-
χειρήσεις του. Ή ζωή γιά τό
καινούργιο άντρόγυνο κυλού-
σε εύτυχισμένη. Άγαπούσαν
ό ένας τόν άλλον και τώρα ἡ

εύτυχία τους ώλοκληρωνόταν μέ
ένα παιδί πού θά άποκτούσαν σε
λίγους μήνες.

*

Στό χώλ του ξενοδοχείου είχαν
μαζευτῆ μερικοί Εύρωπαίοι και
σχολιάζαν τά πράγματα...

Τά πράγματα ήταν άσκημα.
Ύστερα από τά χαρούμενα
μηνύματα τών τām - τām και
τīs πανηγυρικές φωτιές πού
είχαν άνάψει, οί Κογκολέζοι
μεθυσμένοι από τήν ανεξαρ-
τησία πού τους δόθηκε, ζεχύ-
θηκαν στους δρόμους μπου-
λουκία - μπουλουκία μέ άγρι-
ες φωνές και τραγούδια τῆς
ζούγκλας. Τό κακό, όμως, ἦ-
ταν ότι όλα αυτά τά τραγού-
δια και οί κραυγές στρεφόν-
τουσαν έναντίον τών λευκών.

— Χού - Χουρού!... Έλευθε-
ρία! φώναζαν.

— Ότάνουα!... Τώρα θά σᾶς
δειξουμε ποιό είμαστε!

Τούτη ἡ τελευταία φράσι ἦ-
ταν καθαρῆ προειδοποίηση.

— Θέλω νά γυρισω στό Τω-
σβίλ, εἶπε ό Καρᾶς.

— Δέν υπάρχει αυτή τήν ώ-
ρα τραίνο, εξήγησε ό ξενοδό-
χος. Έκτός άν χρησιμοποιήσε-
τε αυτοκίνητο. Άλλά δέν σᾶς
τό συμβουλεύω...

Ό Καρᾶς βγήκε στό δρόμο.
Τό μπουλνᾶρ Άλμπερτ ήταν
σκεδόν έρημο. Άλλοτε τού-
τη ἡ κεντρική λεωφόρος, τέ-
τοιαν ώρα άπόγευμα, ήταν γε-
μάτη από Εύρωπαίους και Εύ-
ρωπαίς. Οί γυναίκες μέ σόρτες
ρουφούσαν τῆ γρανίτα τους
στή «Ρετζίνα» και στό «Μέμ-
πλιντ», μπροστά στους περα-
στικούς νέγρους, πού τις κύτ-
ταζαν μέ άποχαυνωμένα μά-
τια. Τώρα όλα ήταν κλειστά...
Μερικοί μαύροι στρατιώτες έ-
τρεχαν μονάχα εδῶ κι' εκεί
και πυροβολούσαν στον άέρα.
Ό Καρᾶς κύτταζε γύρω του.
Φυσικά, ούτε ιδέα γιά ταξί.
Άπό μακριά είδε μισάνοιχτη
τήν πόρτα του «Άκροπόλ»...
Τό «Άκροπόλ» ήταν ελληνικό
έστιατόριο. Ίσως εκεί εύρι-
σκε κανέναν νά τόν διευκο-
λύνη. Τρέχοντας, έφθασε στό
έστιατόριο.

— Εἶσαι τρελλός και γυρι-
ζεις έξω; τόν ρώτησε κάποιος
από εκείνους πού ήταν συγ-
κεντρωμένοι εκεί. Πώς δέν
σέ σκότωσαν;

— Πρέπει νά πάω στό Τω-
σβίλ, απάντησε ό Καρᾶς. Μοῦ
χρειάζεται ένα αυτοκίνητο. Στό
Τωσβίλ μένω μέ τῆ γυναίκα μου.
Μήπως ξέρετε πού μπορώ νά βρῶ
ένα άμάξι;

— Ἄδικα ψάχνεις! Τὰ περισσότερα αὐτοκίνητα τῶν λευκῶν τὰ ἔκασαν οἱ μαῦροι. Τώρα καίνε μαγαζιά καὶ βρισκόμαστε μονάχα στὴν ἀρχή. Οἱ μαῦροι στρατιῶτες στασίασαν ἐναντίον τῶν λευκῶν ἀξιοματικῶν πού τοὺς εἶχε ἐπιβάλει ἡ συμφωνία τῆς ἀνεξαρτησίας. Οἱ Κογκολέζοι ἄφησαν τοὺς στρατῶνες τοὺς καὶ γέμισαν τοὺς δρόμους... Λένε πῶς ἄρχισαν νὰ σπάζουν τὰ σπίτια τῆς εὐρωπαικῆς συν-οικίας καὶ πῶς βιάζονταν γυναικες. Ἄν κατέβουν καὶ οἱ ἄλλοι καθήκαμε...

Ὁ Καρῶς ἀναρρίγησε. Ἦξερε πῶς στὶς δύο ἀράπικες συνοικίες τῆς Λεοπολντβίλ, τὴν Γκίρι - Γκίρι καὶ τὴν Τζίλι, ἔμεναν τετρακόσιες χιλιάδες μαῦροι, Ἄν τοῦτοι ἐνώνονταν μὲ τοὺς στρατιῶτες, ἡ μεγάλη πολιτεία θὰ μεταβαλλόταν σὲ ἀληθινὴ Κόλασι. Ἄφου τὰ πράγματα, ὁμως, στὴν πρωτεύουσα παρουσιαζόνταν τόσο τραγικά, θὰ ἦταν πολὺ χειρότερα στὶς ἄλλες πόλεις καὶ φυσικά καὶ σὲ Τωσβίλ... Μιά ἀγρία ἀπελπισία τὸν κυριεφε. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ βρῆ ἕνα μέσο νὰ πάει κοντὰ στὴ γυναίκα του.

— Πρέπει νὰ γίνῃ θαῦμα γιὰ τὰ πετύχη αὐτοκίνητο μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, εἶπε κάποιος πού ἔβλεπε τὴν ἀπελπισία του. Κάνε ὑπομονή. Τὰ ζημερώματα φεύγει τὸ πρῶτο τραίνο...

Ἦξερε πῶς τὰ ζημερώματα ἔφευγε τὸ πρῶτο τραίνο. Ἄλλὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ περιμένῃ. Ἀνήσوخα προαισθήματα εἶχαν τρυπῶσει στὴν καρδιά του καὶ τὸν παιδεύαν. Στι-

γμῆς - στιγμῆς, νόμιζε πῶς ἀκούει τὴ Μαρία νὰ σπαράζῃ καὶ νὰ καλῆ βοήθεια. Κατευθύνθηκε πρὸς τὴν πόστα.

— Τρελλάθηκες ; Που πᾶς ; τοῦ φώναξε ὁ Ἕλληνας ἐστιάτορας.

— Θὰ βρῶ αὐτοκίνητο! ἀποκρίθηκε καὶ βγήκε πάλι σὲ δρόμο. Πρέπει νὰ βρῶ...

*

Τὸ θαῦμα ἔγινε. Στὴν παραλία, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Κόγκο, εἶδε πολὺ κόσμο συγκεντρωμένο. Ἄντρες, γυναίκες καὶ παιδιά, ὑπὸ τὴν προστασία

βέλγων ἀξιοματικῶν, στριμῶνονταν ποῖος νὰ μῆν πρώτος σὲ δύο - τρία μικρὰ σκάφη, ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἔκαναν τὴν συγκοινωνία μεταξὺ Λεοπολντβίλ καὶ Μπραζαβίλ...

Ἡ Μπραζαβίλ βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Λεοπολντβίλ καὶ εἶναι πρωτεύουσα τοῦ Γαλλικοῦ Κογκό. Τὸ ποτάμι σ' αὐτὸ τὸ σημείο ἔχει πλάτος τρεῖς χιλιάδες μέτρα. Τὰ γυναικόπαιδα, λοιπόν, στιμωγόντουσαν στὰ μικρὰ σκάφη γιὰ νὰ περάσουν ἀπέναντι, ὅπου ἦταν τὰ σύνορα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς λευκοὺς πού εἶχαν κατέβει στὴν παραλία, ἄφιναν τὰ αὐτοκίνητά τους ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ τί θὰ γίνονταν. Ἐκεῖνον πού τοὺς ἐνδιέφερε μόνο τοῦτῃ τῆ στιγμῇ ἦταν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ ἔξαλλα πλήθη τῶν Κογκολέζων πού διάρρηζαν καὶ βιάζαν. Ὁ Καρῶς ἐπεσοίμανε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα αὐτοκίνητα. Μέσα στὸν πανικό πού ἐπικρατοῦσε κανεῖς δὲν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸ αὐτοκίνητο πού ξεκίνησε.

Τὸ ταξίδι ἄρχισε ὅταν πᾶ ἔπαιρνε νὰ σκοτεινιάζῃ. Σὲ λίγο ἔπεσε καὶ ἡ νύχτα. Εὐτυχῶς πού τὸ αὐτοκίνητο εἶχε μπόλικη βενζίνα. Μερικοὶ μαῦροι στρατιῶτες, καθὼς διέσχισε τοὺς ἔρημους δρόμους τῆς Λεοπολντβίλ, τοῦ ἔρριζαν μερικές σφαῖρες. Εὐτυχῶς δὲν τὸν πέτυχαν. Ὅταν βγήκε σὲ τὸ μεγάλο δρόμο πού ἔφερνε σὲ Τωσβίλ, πάτησε ὅλη τὴν ταχύτητα καὶ τὸ ἀμάξι ταξίδευε σὸν βολίδα. Ἡ ἀγωνία τὸν ἐπνίγε. Δὲν λογάριζε ὅτι ἕνα τιποτα, ἕνα ἐλάχιστο ἐμπόδιο, θὰ μπορούσε νὰ τινάζῃ τὸ αὐτοκίνητο στὸν ἀέρα, νὰ τὸν κομματιάσῃ, νὰ βρῆ τραγικὸ θάνατο. Τὸ μόνο πού λογάριζε τοῦτῃ τὴν ὥρα ἦταν ἡ Μαρία ἡ γυναίκα του... Καὶ ἡ Μαρία κινδύνευε...

Οἱ φόβοι του μεγάλωσαν ὅταν εἶδε καθὼς πλησιάζε σὲ Τωσβίλ, μεγάλες φλόγες νὰ ὑψώνονται στὸν οὐρανόν. «Καίνε τὰ σπίτια τῶν Εὐρωπαίων», σκέφτηκε καὶ ἐνοίωσε ἕνα ἀγκάθι νὰ τοῦ ἀγκυλώσῃ τὴν καρδιά. Τὰ πράγματα χειροτέρευαν. Συναντισε τοια αὐτοκίνητα πού κατέβαιναν ν

πρός την Λεοπολντβίλ... Ήταν φορτωμένα με μισόγυμνους ανθρώπους, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Τὸν σταμάτησαν. Στὸ ἓνα αὐτοκίνητο ἦταν Ἕλληνας. Τὸν ἀναγνώρισαν. Στὰ μάτια τους καὶ στὰ πρόσωπά τους ὁ πανικός εἶχε βάλει τὴν ἀγρία σφραγίδα του.

— Πού πᾶς ; τὸν ρώτησαν.

— Εἶδε κανεὶς τὴν γυναῖκα μου ; ἔκανε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε.

— Ὅχι, δὲν τὴν εἶχαν δῆ. Οἱ Κογκολέζοι, ὅμως, εἶχαν πάρει πολλές γυναίκες στὸ δάσος. Τὸν συμβούλεψαν νὰ γυρίσῃ πίσω.

— Ὅλοι οἱ λευκοὶ φεύγουν. Ἐοὐ πηγαίνεις ; Θὰ σέ σκοτώσουν.

— Εἶδε κανεὶς τὴ γυναῖκα μου ; Ξαναρώτησε.

— Ὅχι...

Πάτησε πάλι τὸ γκάζι. Ἐνοιοῦσε ἓνα μυρμηγκίασμα ὁ ὅλο του τὸ κορμί. Στὴν ἰδέα πῶς ἡ Μαρία πορνοῦσε νὰ εἶχε πάθει κανένα κακὸ τοῦ ἐρχόμενου ὡς τρέλλα. Ἄχ, ἂς γινόταν νὰ ἔτρεχε περισσότερο τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ κάθε στιγμή πού περνοῦσε τοῦ φαινόταν αἰώνας. Ξαφνικά, μέσα στὸ σκοτάδι εἶδε κάτι μπροστά του. Κάποιοι εἶχαν ρίξει ἓναν κορμὸ δέντρου στὴ μέση τοῦ δρόμου. Πάτησε τὰ φρένα καὶ οἱ τροχοὶ οὐρλιάσαν ὡς ἓνα τρομαγμένο σκυλί... Ἄν δὲν ἦταν τόσο γερό τὸ ἀμάξι κι' αὐτὸς δὲν ἦταν τόσο καλὸς ὀδηγός, θὰ εἶχε τσακιστῆ. Πήδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ν' ἀπελευθερώσῃ τὸ δρόμο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του. Ξαφνικά, ὅμως, ἔνοιωσε πολὺ ἄσχημα. Μέσα ἀπὸ τὴ σκιά τῶν δέντρων πρόβησαν δύο μαῦρα φαντάσματα.

— Ἀπάνω τὰ χέρια κι' ἀκίvnτος!

Τὰ γονάτα του λύγισαν. Ήταν δύο μαῦροι στρατιῶτες ὠπλισμένοι ὡς τὰ δόντια. Τὸν σημάδευαν μὲ τὰ πιστόλια τους.

— Εἶμαι Ἕλληνας! τοὺς εἶπε. Δὲν εἶμαι Βέλγος...

Γέλασαν καὶ ἀστράψαν μέσα στὴ νύχτα τὰ δόντια τους.

— Γονάτισε! Γονάτισε καὶ κράτα ψηλά πάντα τὰ χέρια σου!

Δὲν μπορούσε νὰ κἀνῃ διαφορετικά. Τοῦ ἔκαναν ἔρευνα. Φάνηκαν εὐχαριστήσιμοι πού δὲν βρῆκαν ὄπλο ἀπάνω

του... Δὲν βρῆκαν ὄπλο. Βρῆκαν, ὅμως, τὸ πορτοφόλι του, τὸ χρυσοὶ ρολοῖ πού εἶχε στ' ἀριστερὸ του χέρι καὶ τὰ ἀκριβὰ δαχτυλιδία του. Τὰ πήραν. Ἐπιπλέον τὸν ὑποχρέωσαν νὰ βγάλῃ τὸ σακκάκι του, τὸ ποικίμοσά του, τὸ κοντομάνικο ἀθλητικὸ φανελλάκι του. Τοῦ πήραν ἀκόμα καὶ τὰ παπούτσια. «Θὰ μὲ σκοτώσουν τώρα!», σκέφτηκε κι' ἀναρρίγησε. Τὸ πρᾶγμα ἦταν φανερό. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία... Οἱ δύο μαῦροι στρατιῶτες ἔκαναν μερικά βήματα. Μὰ ἀποτομα σταμάτησαν καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν βιαστικά. Μάλωναν στὴ μοιρασιά. Ὁ ἓνας ζητοῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ χρυσοὶ ρολοῖ του. Ὁ ἄλλος, ὅμως, ἐπέμενε νὰ τὸ πάρῃ αὐτός. Ἦλθαν στὰ χέρια. Πάλευαν ἀγρία. Καὶ ξαφνικά ἀκούστηκαν δύο πυροβολισμοί. Εἶχαν ἀλληλοπυροβοληθῆ. Κι' οἱ δύο ἦταν τραυματιομεινοὶ θανάσιμα. Τοὺς εἶδε νὰ σφαδάζουν καὶ νὰ μουγκρίζουν στὸ χυμα. Ἐπιπλέον ἔμειναν ἀσάλευτοι... Τὸ μυαλό του δούλεψε γοργά. Τινάχτηκε ὀρθὸς κι' ἔτρεξε κοντὰ τους. Τὸ πορτοφόλι, τὰ δαχτυλιδία, καὶ τὸ ρολοῖ οὔτε τὰ σκέφτηκε. Τὰ ὄπλα καὶ οἱ σφαῖρες. Αὐτὰ εἶχαν ἀξία. Πέρασε στὴ ζώνη του τὰ περιστροφά. Ἀρπάζε τὸ ἡμιαυτόματο τοῦ ἑνὸς νεκροῦ. Πῆρε ἀπὸ τὸν ἄλλον τὴν φυσιογιοθῆκες καὶ τὴν σφαῖρες καὶ τὴν κρέμασε στὸν ὦμο του. Καθὼς ἔτοιμαζόταν νὰ τοὺς ἀφήσῃ, εἶδε τὴν χειροβομβίδες. Τὴν πήρε καὶ τὴν ἔριξε στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Ἴσως νὰ χρειάζονταν. Θὰ τοῦ χρειάζονταν σίγουρα. Ἐπιπλέον ἔτρεξε καὶ ἔβγαλε τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ἀπ' τὴ μέση τοῦ δρόμου. Ὁ δρόμος ἀπελευθερώθηκε. Μπήκε στὸ αὐτοκίνητο καὶ πάτησε τὸ γκάζι. Τὸ Τσασβίλ ἦταν πάρα πολὺ μακριά...

*

Τὰ σπίτια τῶν λευκῶν ἦταν μέσα στὴν φλόγες. Διέσχισε μὲ σιχτὰ δόντια τοὺς δρόμους ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν φωνὴ τῶν μαῦρων πού οὐρλιάζαν καὶ ζητοῦσαν νὰ τὸν σταματήσουν. Τὸ σπίτι του ἦταν στὸ δυτικὸ μέρος τῆς πόλεως. Ἡ πόρτα τῆς μεγάλης αὐλῆς ἦταν ἀνοιχτή. Μπήκε μέσα μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἐρευνάθηκε, πήδησε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ μαντάλωσε τὴν πόρτα.

Ἀνέθηκε τρεῖς - τρεῖς τὴν σκάλες.

— Μαρία! φώναζε με απα-
ραγμό.

Δέν πῆρε ἀπάντησι καὶ ἡ
καρδιά του πῆγε νὰ σπάσῃ.

— Μαρία! ζαναφώναζε.

— Ἄκουσε μιά πόρτα ν' ἀνοι-
γῇ. Ἐτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ
Μαρία χλωμὴ μὲ κόκκινα ἀπὸ
τὸ κλάμα μάτια ἔπεσε στὴν
ἀγκαλιά του.

— Δόξα στὸ θεὸ πὺ ζανα-
γύριες! τοῦ εἶπε μὲ ἀδύνα-
τη φωνή. Εἶμαστε χαμένοι,
Μαίικ...

Τοῦ διγνήθηκε μὲ ραγισμέ-
νη φωνὴ πῶς ὅλοι οἱ μαῦροι
ὑπερέτες τους εἶχαν ἐγκατα-
λίψει τὸ σπιτι καὶ πῶς ἕνας
ἀπ' αὐτούς, ὁ Πάγκι, ἐπεχει-
ρησε νὰ τὴν βιάσῃ, ἀλλὰ κα-
τόφερε νὰ ζεφύνη καὶ ἀμπα-
ρῶθηκε στὴν κάμαρά της.

— Θὰ ζαναγύρισῃ, ὅμως,
Μαίικ, τοῦ εἶπε. Μὲ ἀπειλήσε
ὅτι θὰ γυρίσῃ μὲ ἄλλους
Μπανγκάλα...

Ὁ Καρᾶς προσπάθησε νὰ
τὴν καθησυχάσῃ.

— Εἶναι μιά περαστικὴ ἐξέ-
γερσι, τῆς εἶπε. Ὅμως, ὅσο
νὰ ησυχάσῃς τὰ πράγματα
θὰ πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ
δῶ... Ἐχω ἕνα αὐτοκίνητο κά-
τῶ...

Ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζονται
βιαστικά. Ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ
φύγουν ὅταν ἄκουσαν τὶς
κραυγές. Οὐρλιαχτὰ καὶ βλα-
στημίες. Οἱ μαῦροι εἶχαν κυ-
κλώσει τὸ σπιτι.

— Ὁ Πάγκι! εἶπε ἀνατριχιά-
ζοντας ἡ Μαρία.

Πῆγαν πίσω ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρο. Μέσα ἀπ' τὶς κλειστὲς
γρίλλιες στάθηκαν καὶ κῦττα-
ζαν. Ἦταν μιά ομάδα ἀπὸ δέ-
κα. Μέσα στὸ σκοτάδι κάτω ἀ-
πὸ τὸ φῶς τῶν ἀναμμένων δα-
διῶν πὺ κρατοῦσαν ἐμοιαζαν
μὲ μεθυσμένα φαντάσματα.
Ἀνάμεσα τους ὁ Ἕλληνας ἀ-
ναγνώρισε τὸν Πάγκι. Ἐσφίξε
τὰ δόντια.

— Θὰ τοὺς ὑποδεχτοῦμε ὀ-
πως τοὺς ταιριάζει! εἶπε.

Ἀνοῖξε τὸ παράθυρο. Μία
βροχὴ ἀπὸ σαῖτες ἔφτασε στὸ
ὄμματιο.

— Θυλάξου, Μαρία! διέταξε
ὁ Καρᾶς καὶ χούφτιασε μιά ἀ-
πὸ τὶς χειροβομβίδες πὺ εἶ-
χε στὴν τσέπη του. Τώρα θὰ
δῆς γιὰ πότε θὰ σκορπίσουν.

Πέταξε τὴ χειροβομβίδα καὶ
ζάπλωσε στὸ πάτωμα. Ἡ ἐκρη-
ξὴ ἀκούστηκε ὡς μιά φοβερὴ
βροντὴ. Ὁ ἀέρας γέμισε φω-
νές καὶ βογγητὰ. Τρεῖς - τέσ-
σερις ἀπ' τοὺς μαῦρους ἐπι-
δρομεῖς χτυπημένοι ἀπὸ τὰ
θραύσματα σφάδαζαν στὸ κῶ-
μα. Οἱ ἄλλοι ἐφυγαν τρέχον-

τας. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς φευ-
γοντας πέταξε τὸ ἀναμμένο
δαδί του στὸ γκαράζ. Τερά-
στιες φλόγες ὑψώθηκαν. Οἱ
βενζίνες πὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ
μέσα τροφοδοτοῦσαν τὴ φω-
τιά.

— Φεύγουμε! εἶπε ὁ Καρᾶς.
Σὲ λίγο οἱ φλόγες θὰ κυκλώ-
σουν τὸ σπιτι καὶ θὰ ψηθού-
με...

— Φύγε μόνος σου, Μαίικ!...
εἶπε μὲ ζεφυκισμένη φωνὴ ἡ
Μαρία. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σα-
λέψω...

Χωρὶς νὰ μιλήσῃ τὴν φορ-
τώθηκε στὸν ὦμο του καὶ κα-
τέθηκε τρέχοντας τὶς σκάλες.
Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἐκεῖ. Εὐτυ-
χῶς δέν τὸ εἶχαν πειράξει...
Ἄκούμπησε ἀπαλὰ στὸ πίσω
μέρος τὴν γυναῖκα του καὶ
πῆδωσε στὴ θέσι τοῦ σωφέρ...
Ἄρπαξε τὸ βολάν καὶ πάτησε
τὸ γκαζί. Καθὼς τὸ αὐτοκίνη-
το ζεκινοῦσε ἔρριξε μιά μα-
τιά πίσω του. Ἡ φωτιά πλη-
σιαζε τὸ σπιτι. Ἐνα πικρὸ
χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὰ
χεῖλη του.

— Τίποτα δέν θὰ μείνῃ!...
μουρμούρισε.

*

Στό δρόμο προς την Λεοπολντβίλ ειδε τρεις λευκές καλόγριες που τις είχαν στη μεση έφτά Κογκολέζοι στρατιώτες και τις έσερναν. Ήταν σιγουρο πώς πήγαιναν νά τις βιάσουν. 'Ο Καράς δέν διότασε. Έρριξε τό φώς τών προβολών άπάνω τους. Και καθώς έκείνοι γύρισαν ξαφνιασμένοι σημάδεψε και πυροβόλησε. Τρεις άπ' αυτούς έπεσαν από την πρώτη στιγμή πληγωμένοι από τις σφαίρες του αυτομάτου του. Οι άλλοι τέσσερις άφησαν τις καλόγριες και ρίχτηκαν πυροβολώντας προς τό αυτοκίνητο... 'Ο Έλληνας δέν διότασε. Πιεσε πάλι την σκανδάλη.

"Υστερα από λίγο τό αυτοκίνητο συνέχιζε τό δρόμο του πάλι προς τό Λεοπολντβίλ... Τούτη τή φορά, όμως, στό πίσω μέρος του αυτοκινήτου ήταν μαζί με τή Μαρία και οι

τρεις καλόγριες. Τά ξημερώματα βρίσκονταν στην άποβάθρα, στις όχθες του Κόγκο... Τά μικρά σκάφη φόρτωναν πρόσφυγες για την άπέναντι όχθη, για την γαλλική Μπραζαβίλ. Μπήκαν ό' ένα από αυτά τά σκάφη... Χλωμά πρόσωπα, δακρυσμένα μάτια, ύστερικές κραυγές. Γυναίκες με κουρελιασμένα ρούχα, μέ γυμνά στήθη. Άντρες τραυματισμένοι. Τό σκάφος ξεκίνησε...

— Καταστραφήκαμε, ειπε ή Μαρία κλαίγοντας. Τά χάσαμε όλα...

'Ο Καράς χαμογέλασε.
— Δέν χάσαμε, όμως, τό σπουδαιότερο, τή ζωή μας!... Όλα θα ξαναφτιάξουν μία μέρα, αγάπη μου...

Τήν άγκάλιασε και τή φίλησε. Όταν έφταναν στην άπέναντι όχθη θα έβλεπαν τί έπρεπε νά κάνουν...

Ν. Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

Ο Φίονερ, κρατώντας σχεδόν γυμνή την Μόντ στην αγκαλιά του, δρι-
σκόταν κι' άλλος στην πράξη...

ΑΠΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΜΑΤΑΟΥΤΟΥ

Ο ΑΛΕΚΟΣ Δάρας πήδησε από το μονόξυλο και άρπάχτηκε από τα κάγκελλα της σκάλας. Πέταξε μιά χούφτα άσπρη φράγκα στους μαύρους κωπηλάτες και σφυρίζοντας έναν εύθυμο σκοπό, από εκείνους που του είχαν ζαλίσει όλη τη νύχτα το κεφάλι στη γιορτή κατοάγκα, που είχαν οργανώσει οι ιθαγενείς του 'Ααφονασία προς τιμήν του, ανέβηκε δυο - δυο τα σκαλοπάτια και έφτασε στο κατάστρωμα. 'Ακόμα, μολονότι είχε κάνει τρία μπάνια στη λιμνοθάλασσα, υπήρχαν σημάδια απ' τις πορτοκαλλιές βαφές που του είχαν παραλείψει το πρόσωπο στη γιορτή. Καθώς έφτασε, όμως, στο κατάστρωμα και είδε τον υποπλοίαρχο με κατεβασμένα μούτρα, έχασε το κέφι του.

— Τι τρέχει, Μάικ; ρώτησε κάπως άνησυχος.

— 'Ο Μάικ Κέμπλεϋ τον κύταζε άμύχνα. Ήταν σαν να φοδόναν να μιλήση.

— "Ανοιξε, λοιπόν, το στόμα σου, υποπλοίαρχε! γκρίνιαζε. 'Εκτός αν κατάπιες τη γλώσσα σου κι' έχασες τη μιλιάν σου...
— Δέν ξέρω. "Αλ, πώς νά στο πώ, ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε έλαφρά. Συνέβη κάτι σοβαρό άποψε που έλειπες άπό τό καράβι.

"Ένα βαθύ χαντάκι σχεδιάστηκε άνάμεσα στα φρύδια του 'Ελληνα.

— Τι έγινε, Μάικ;

— 'Η Μόντ...

Τά μάτια του τρεμόπαιζαν.

— "Ε... ή Μόντ; Μίλησε, λοιπόν, γιά τό Θεό! "Έπαθε τίποτα ή Μόντ;

— 'Η Μόντ έξαφανίστηκε, "Αλ...

'Ο Δάρας πήγε νά χαμογελάση. Τό πράγμα του φάνηκε κάτι σαν πολύ κοντρό άστείο. "Ύστερα, όμως, ένοιωσε την καρδιά του νά χτυπάη τρομαγμένα και έγινε χλωμός. 'Ο Μάικ Κέμπλεϋ δέν ήταν άπό τους ανθρώπους που έκαναν άστεία. "Άπλωσε τά χέρια, τόν άρπαξε άπ' τους ώμους και τόν ταρακούνησε άγρια.

— Δέν πιστεύω νά μιλάς σοβαρά, βλάκα! μούγκρισε.

‘Ο υποπλοίαρχος κατέβασε τὰ μάτια καί ἀναστέναζε.

— Δυστυχώς. Μιλῶ σοβαρά, ‘Αλ. ‘Ο Τζό φέρνερ ἀπήγαγε τὴν Μόντ.

Γούρλωσε τὰ μάτια καί ἔχασε τὴν ἀναπνοή του. Τὰ χέρια του πέσανε.

— ‘Ο φέρνερ ;

— Ναί, ‘Ο ναύτης πού εἶχε μπαρκάρει μαζί μας στὴ Βορνεο, ὡς ἀντικαταστάτης τοῦ Τζιμ Τομφον, πού τραυματίστηκε καί ἔμεινε στὸ νοσοκομείο.

‘Ο “Ἕλληνας ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια. Εἶχε τὴν αἰσθησιὴ πὼς θὰ σάλευε τὸ λογικὸ του. Αὐτὸς ὁ Τζό φέρνερ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή του εἶχε κάνει ἀσχημὴ ἐντύπωσι. “Ἐμοιαζε περισσότερο μὲ γκάγκοτερ παρά μὲ ναυτικὸ.

— Μὰ πὼς ἔγινε ; βόγγησε.

Πῶς τὸν ἀφήσατε νὰ κάνει αὐτὸ τὸ πράγμα καί νὰ φύγῃ ;

‘Ο Κέρμπλεϋ ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας. Μήπως μπορούσε καί ὁ ἴδιος νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ; “Ὅλα ἔγιναν τόσο βιαστικά. Αὐτὸς καί ὁ ἀσυρματιστὴς ἦταν στὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς θαλαμηγοῦ καί κουβέντιαζαν ἀκουμπισμένοι στὴν κουπαστή, ὅταν ἀκούσαν μιὰ κραυγὴ. Τὸ λάθος ἦταν πὼς νόμισαν ὅτι ἡ κραυγὴ — πού ἦταν ἡ κραυγὴ τῆς Μόντ — ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πλώρη. “Ἐτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶδαν τίποτα. Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, ὁ φέρνερ, κρατώντας στὴν ἀγκυλιὰ τὸν οὐρανὸν γυμνῆ, ὅπως τὴν εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τὴν καμπίνα τῆς, τὴν Μόντ βρισκόταν στὴν πρύμη. Τὰ εἶχε προετοιμάσει ὅλα ἀπὸ νωρὴ φαίνεται. Γιατὶ μέσα σὲ δύο λεπτὰ βρισκόνταν αὐτὸς καί ἡ κοπέλλα στὸ σκαφάκι. ‘Ο φέρνερ εἶχε ἀρπάξει τὰ κουπιά κι’ ἀπομακρυνόταν κιόλας. ‘Η Μόντ εἶχε χάσει σίγουρα τὶς αἰσθήσεις τῆς, γιατί δὲν ἀκούστηκε καμμιά κραυγὴ.

— Θέλω νὰ πυροβολήσω, κατέληξε ὁ Μάικ. Μὰ δὲν τὸλμησα. Μέσα στὸ σκοτάδι ὑπῆρχε φόβος νὰ χτυπήσω τὴν Μόντ μὲ τὶς σφαῖρες μου. “Ἐδωσα ἐντολὴ καί κατεβάσαμε μιὰ βάρκα. ‘Αλλὰ ὥσπου νὰ τὴν κατεβάσουμε νὰ τὸν κυνηγήσουμε, αὐτὸς εἶχε τρυπώσει ἀνάμεσα στοὺς ὕφαλους καί τὸν χάσαμε. Φυσικά, δὲν μπορεῖ νάχη πάσι μακρὰ.

— Τί ὥρα ἔγινε αὐτὸ ; ρώτησε μὲ σφικτὰ δόντια ὁ “Ἕλληνας.

— Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Δέν ἀξίζετε τίποτα!... μούγκρισε. “Ετοίμασε μιὰ βάρκα... Θά τὸν κυνηγήσω ὅπου κι’ ἂν βρίσκεται. Θέλω καί πέντε ὠπλισμένους ἄντρες μαζί μου.

Γύρισε τὶς πλάτες στὸν υποπλοίαρχο καί κατέθηκε γκριλιάζοντας στὴν καμπίνα του...

*

‘Η Μόντ Κάρτερ ἦταν ἡ ἀρραβωνιαστικιά του. Γι’ αὐτὸν, δὲν ὑπῆρχε τίποτα πηδ’ ἀξιαγάπητο στὸν κόσμο. Τὴν λάτρευε. ‘Ο πατέρας τῆς, ὁ Μπράις Κάρτερ, τὸν εἶχε προειδοποιήσει ὅταν τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τὴν πάρῃ μαζί του σ’ αὐτὸ τὸ ταξίδι.

— Θέλω νὰ τὴν προσέχῃς, “Ἄλ, τοῦ εἶχε πῆ. ‘Η ἀρραβωνιαστικιά σου εἶναι ἓνα τρανιλοκόριτσο. “Ἐνας θεὸς μονάχα ξέρεῖ τί κουταμάρες μπορεῖ νὰ κάνει καί σὲ τί φασαρίες μπορεῖ νὰ σὲ βάλῃ. Πόσο θὰ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ κρουαζιέρα στὰ νησιά τοῦ Ἐιρηνικοῦ ;

— Λογαριάζω δύο μῆνες.

— ‘Οκέθ... θὰ μοῦ στέλνῃς κάθε μέρα μὲ τὸν ἀσυρματο νεά σου. “Ἐτσι θὰ εἶμαι ἴσυχος.

‘Ο Δάρας γέλασε.

— Σὺμφωνοί, πατέρα, εἶπε.

‘Ο Μπράις Κάρτερ ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ Σάν Φραντζίσκο. Εἶχε ἀπέραντα ἐργοστάσια κατασκευῆς τρακτέρ. Κέρδιζε χιλιάδες δολλάρια κάθε μέρα. ‘Αλλὰ τὰ χρήματα ἦταν τὸ τελευταῖο πράγμα πού τὸν ἐνδιέφερε... Τὸ πᾶν γι’ αὐτὸν ἦταν ἓνα : ‘Η Μόντ, ἡ κόρη του, ὁ μοναδικὸς θησαυρὸς του, ὅπως ἔλεγε. ‘Ο κάθε λόγος τῆς Μόντ ἦταν διαταγὴ γι’ αὐτὸν.

Ποτὲ δὲν τῆς χάλασε καθῆρι. ‘Υποχωροῦσε χαμογελώντας σ’ ὅλα τῆς τὰ καπρίτσια. Τὸ τελευταῖο τῆς καπρίτσιο ἦταν ὁ “Ἀλέκος Δάρας. Τὸν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ ἕξι μῆνες στὸ γήπεδο ἀντισφαιρίσεως τοῦ “Αγίου Φραγκίσκου. “Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διάσημους πρωταθλητές.

Ψηλὸς, ὀμορφος, γεροδεμένος, μὲ μελαχροινὸ πρόσωπο καί γοητευτικὸ χαμόγελο... Τῆ μιὰ μέρα τὸν γνώρισε, τὴν ἄλλη τὸν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καί τὸν πήγε στὸν πατέρα τῆς.

— Νὰ σοῦ συστήσω τὸν μέλλοντα σύζυγό μου, μπαμπά, τοῦ εἶπε.

‘Ο Κάρτερ γούρωσε τὰ μάτια.

— Μπᾶ! Μπᾶ!...έκανε. ‘Αποφάσεις νὰ παντρευθῆς;
— Ναι, μπαμπά. ‘Ο κύριος
‘Αλ Δάρας θὰ γίνῃ άντρας μου...

‘Ο πατέρας της χαμογέλασε ὅπως έκανε πάντα και έδωκε τὴ συγκατάθεσί του.

— Τὸν αγαπᾶς, Μόντ;

— Τὸν λατρεύω!

— Καί ὁ κύριος Δάρας;

— Μὲ λατρεύει επίσης. Είναι ὁ μοναχογιός του Τζιμ Δάρα, πού έχει τὰ εἰκοσι μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα τοῦ Σάν Φραντζίσκο. ‘Αποφασίσαμε ν’ ἀρθωνιαστοῦμε πρώτα...

— Σύμφωνοι, Μόντ...

‘Αρραθωνιάστηκαν και λογάριζαν νὰ παντρευθοῦν τὸ φθινόπωρο. ‘Ο Κάρτερ δὲν εἶχε καμμιᾶ αντίρρηση. Οἱ γάμοι θὰ γίνονταν τὸ φθινόπωρο... Τὸν ‘Ιούλιο αποφασίστηκε νὰ γίνῃ ἡ κρουαζιέρα μὲ τὴν ἰδιόκτητο θαλαμηγὸ τοῦ ‘Ελληνα, τὴν ‘‘Αφροδίτη’’. ‘Η

Μόντ τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ χαρὰ της. ‘Ηταν ἕνα θαυμάσιο σκάφος κάταστρο και κομψό, μὲ γερὰς μηχανές και μὲ πολυτέλεια ἐπιπλωμένο. ‘Η κρουαζιέρα πήγαινε καλά. ‘Η Μόντ και ὁ ‘Αλ ζούσαν σάν σὲ ὄνειρο. ‘Ηταν πολὺ εὐτυχισμένοι...

‘Η Μόντ, ἄλλωστε, μὲ τὸς ἀπλοῦς και γοητευτικούς της τρόπους εἶχε κατακτήσει τὸ πλήρωμα. ‘Ολοι τὴν ἀγαποῦσαν. ‘Η κρουαζιέρα, λοιπόν, πήγαινε καλά και κανεὶς δὲν περιέμενε πὼς τὰ πράγματα θὰ ἐπαιρναν μιὰ τέτοια ἀνάποδη βόλτα ἐδῶ στὰ νησιά Βαλλί. Τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Οὐθέα, εἶναι γαλλικὸ προτεκτοράτο και ὅταν ἡ θαλαμηγὸς ‘‘Αφροδίτη’’ μπῆκε στὸν κόρφο τοῦ Ματαουτοῦ, ἡ ὑποδοχὴ ἦταν θερμὴ κι’ ἐγκάρδια. Στὸ Ματαουτοῦ ἔμειναν τρεῖς μέρες. Τὴν τέταρτη μέρα τὸ πρῶθ θὰ φεύγανε γιὰ τὴν Τόγκα...

Τὸ τελευταῖο βράδυ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι, ὁ ‘Ελληνας ἦταν προσκαλεσμένος στὴν ‘Ασφοασία, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, ὅπου ἦταν ἡ ἔδρα τοῦ βασιλέα Κατεφά, ἐνὸς μαύρου μὲ κάταστρο μαλλιά και γένεια. Θὰ γίνονταν μιὰ γιορτὴ πρὸς τιμὴν του. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ, κατὰ τὰ παλιὰ ἔθιμα, μόνο ἄνδρας λευκοὶ μπορούσε νὰ παρα-

καθῆσι. Πῆγε γιὰτὶ θὰ ἦταν προσβλητικὸ ἂν ἀρνιόταν.

‘Ετσι ὁ Δάρας ἄφησε στὸ καράβι τὴν Μόντ και ξεκίνησε. ‘Η πορεία ἦταν ἀνάμεσα στὸ δάσος, μὲ ἄλογα. ‘Οταν ἔφτασαν στὸ χωριό, τὸν ὑποδέχτηκε ὁ Κατεφά ἐξω ἀπὸ τὴ μεγάλη καλύβα του, στολισμένος μὲ πολύχρωμα φτερά στὸ κεφάλι και κοχύλια στ’ αὐτιά... ‘Υστερα ἀπὸ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς, ὁ Κατεφά τὸν παρέδωσε σὲ τέσσερις ἀπὸ τὶς εὐνούμενες του, πού τὸν πήγαν σὲ μιὰ ἄλλη καλύβα και τὸν προετοίμασαν γιὰ τὴ γιορτὴ. ‘Ηταν τέσσερις ὁμορφες μιγάδες, ἀπὸ μπτέρες ἰθαγενεῖς και πατέρες λευκοῦς, πού μιλοῦσαν οσαμένα γαλλικά... Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτριψαν τὸ σῶμα μὲ ἀρωματισμένο λάδι και κατόπιν μὲ λενά, ἕνα φυσικὸ κοκκινωπὸ χρῶμα. ‘Υστερα τοῦ ἔβαλαν ἀρωματικὴ πούντρα στὰ μαλλιά και τὸν ἔντυσαν μὲ πολύχρωμα ὑφάσματα ἀπὸ φλούδα μουριάς. ‘Ηταν κάπως κωμικὴ ἡ ἐμφάνισις του ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα, μὰ γρήγορα παρηγορήθηκε. ‘Η γιορτὴ εἶχε ἀρχίσει. Πῆρε θέσι δίπλα στὸν βασιλιά και ἀρχισαν τὰ δῶρα. ‘Ολοι τοῦ πρόσφεραν και κάτι. Κλαδιά ἀπὸ κιὰβα, περιδέραια ἀπὸ λουλουδία, πῆλινα δοχεῖα καλλι:εχνικὰ χρωματισμένα, κομπολόγια ἀπὸ κοράλλια, ψάθες κι’ ἕνα σωρὸ ἄλλα. Κατόπιν ἀρχισαν οἱ χοροὶ. ‘Ομορφες κοπέλλες κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἀναμμένων δαδιῶν χόρευαν ἐξωτικούς χορούς, δεικνόντας τὰ ἐξαισία κορμιά τους σχεδὸν γυμνά.

— Μπορεῖς νὰ διαλέξεις τρεῖς ἀπ’ αὐτές, τοῦ εἶπε μισοκλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι ὁ Κατεφά. Καμμιᾶ δὲν εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ δεκαεφτὰ χρονῶν. Σοῦ ἐγγυῶμαι πὼς δὲν θὰ περάσης ἀσχημα.

‘Ο ‘Ελληνας χαμογέλασε. Γι’ αὐτὸν μονάχα μιὰ γυναῖκα ὑπῆρχε στὸν κόσμο : ‘Η Μόντ.

— Στὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ. ‘Υστερα ἀπὸ ἕνα - δυὸ φεγγάρια θὰ γυρίσω πάλι στὴν Οὐθέα...

‘Αρχισαν νὰ πίνουν ἕνα χλιαρὸ ποτὸ μέσα σὲ πῆλινες κοῦπες, κι’ ἔγινε ἡ διανομὴ τῶν φαγητῶν, πού εἶχαν ὡς βᾶσι ὅλα τὸ χοιρινὸ κρέας.

‘Η γιορτὴ τελείωσε τὰ ἐνμερώματα. Εἶχε πολλὰ νὰ διηγηθῆ στὴ Μόντ. ‘Αλλὰ ὅταν ἔ-

φτασε στη θαλαμγγο ή Μόντ
είχε εξαφανισθῆ...

*

‘Ο Κέμπλεϋ χτύπησε τὴν
πόρτα τῆς καμπίνας του.

— ‘Η βάρκα καὶ οἱ ἄντρες
εἶναι ἔτοιμοι, “Αλ... τοῦ φώνα-
ξε.

‘Ο Δάρας βγῆκε κατασφια-
σμένος στὸ κατάστρωμα. Εἴ-
χαν κατεβάσει τὴν βάρκα. “Ερ-
ριξε ἓνα πιστόλι στὴν τσέπη
του καὶ κατευθύνθηκε πρὸς
τὴν σκάλα.

Τότε φάνηκε ἓνα μονόξυλο
μὲ μαύρους. ‘Ο ἓνας ἀπ’ αὐ-
τοὺς ὀρθός, κρατοῦσε ἓνα
ἄσπρο χαρτί καὶ κουνώντας
τὸ χέρι του τὸ ἔδειχνε ἀπο
μακρὰ.

— Ἐνα γράμμα γιὰ τὸν ἄ-
σπρος κύριος! φώναξε ὁ μαῦ-
ρος.

‘Ο “Ελληνας ἀναρρίγησε...
Τί ἦταν αὐτὸ τὸ γράμμα; Πῆ-
δωσε στὴ βάρκα καὶ ξεκίνησε
ἀμέσως. “Υστερὰ ἀπὸ λίγο ἦ-
ταν δίπλα στὸ μονόξυλο. “Αρ-
παξε γεμάτος ἀνυπομονοια
τὸ χαρτί ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ
μαύρου. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ
βεβαιώθηκε. Δὲν εἶχε γελα-
στῆ.

— Ἐνα ἄσπρο ἄνθρωπο τὸ ἔ-
δωσε φέρω στὸν ἄσπρος κύ-
ριος...

Τὸ γράμμα ἦταν γραμμένο
μὲ μολύβι: «Κύριε Δάρα — ἔ-
γραφε τὸ χαρτί — τὸ κορίτσι
σου βρίσκεται στὰ χέρια μου.
“Αν θέλεις νὰ τὸ ξαναπάρης
πίσω, ἔτοιμάσε μου τρεῖς χι-
λιάδες δολλάρια. Βλέπεις, δὲν
εἶμαι καθόλου πλεονέκτης...
Ξέρω πῶς στὸ καράβι ἔχεις
πολλὰ χρήματα. Μὴ τοιγκου-
νεύεσαι, λοιπόν. Διαφορετικὰ
θὰ μετανοήσεις. Λυπᾶμαι πολ-
ύ, ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Μόντ θὰ
χάσῃ τὸ ὄραϊο τῆς κεφαλῆς. Θὰ
στὸ στείλω σ’ ἓνα ὄραϊο πακέ-
το στὴ θαλαμγγο σου νὰ τὸ
καμαρώσης. “Αν συμφωνῆς, ἔ-
λα μοναχός σου μὲ τὰ λεφτὰ
στὴ Μοῦα. Θὰ σὲ περιμένω μ’
ἀνοιχτὲς ἀγκάλες. Μὴν κάνης
καμμιά κουταμάρα καὶ εἰδοποι-
ήσης τίς ἀρχές... Θὰ λυπηθῶ
πολύ ἀλλὰ, ἂν κάνης κάτι τέ-
τοιο, θὰ σφάζω τὸ κορίτσι σου.
Φέρνερ».

‘Ο Δάρας ἔμεινε γιὰ μερι-
κὲς στιγμὲς σκεπτικός. Μιά ἄ-
γρια ὄργη εἶχε φουντώσει μέ-
σα του. Τσαλάκωσε νευρικὰ τὸ
χαρτί πού κρατοῦσε καὶ βλα-
στήθηκε. Στὸ κάτω . κάτω τί
ἄξια εἶχαν τρεῖς χιλιάδες δολ-
λάρια μπροστὰ στὴ ζωὴ τῆς
γυναίκας πού λάτρευε;

— Θὰ γυρίσουμε πίσω, εἶπε.

— Τί: Θὰ δεχτῆς αὐτὸν τὸν

ἐκβιασμό; ρώτησε ὁ Κέμπλεϋ
πού ἦταν μαζί του στὴ βάρκα.

— Δὲν γίνεται διαφορετικὰ,
Μάικ! ἀναστέναξε.

Γύρισαν πίσω. Πῆγε στὴν
καμπίνα του, ἀνοίξε τὸ μικρὸ
χρηματοκιβώτιο καὶ πήρε τίς
τρεῖς χιλιάδες δολλάρια.

— “Αφοσέ με, “Αλ, νάρθω μα-
ζί σου, παρακάλεσε ὁ ὑποπλοῖ-
αρχος.

— Θὰ πάω μόνος!... ἀποκρί-
θηκε ἀποφασιστικὰ.

*

‘Η βάρκα πέρασε ἀνάμεσα
στοὺς ὑφάλους καὶ ἔφτασε
στὴν ἀκτῆ. ‘Ο Δάρας τράβηξε
ἔξω τὴ βάρκα καὶ πήρε τὸν ἄ-
νθοφορικὸ δρόμο πού ἔφερνε
στὴ Μοῦα.... ‘Η Μοῦα ἦταν ἔ-
να παλιὸ ἠφαιστειο. “Ενας
γκρεμός χίλια μέτρα πάνω ἀ-
πὸ τὴ θάλασσα. Στὴν κορυφῆ
ἦταν ὁ κρατήρας. Μιά λίμνη
ἀπὸ πηκτὴ λάσπη πού μύριζε
θειάφι καὶ κόχλαζε. Τὸ μονο-
πάτι πού ἔφερνε στὴ Μοῦα ἦ-
ταν ἀπότομο καὶ γλιωτέρῳ. Οἱ
ἰθαγενεῖς, ὅμως, εἶχαν κατα-
φέρει, γιὰ τουριστικούς λό-
γους, νὰ σκάψουν καὶ νὰ κά-
νουν ὀρθὰ σκαλοπάτια τὴν
παλιὰ παγωμένη λάθα πού εἶ-
χε ξεχυθῆ ἀπὸ τὸ ἠφαιστειο
πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια.

“Εφτασε στὴν κορυφῆ τσα-
κισμένος ἀπὸ τὴν κούραση.
Στάθηκε καὶ κύτταξε γύρω
του. Πέρα μακρὰ φαίνονταν ἡ
Τόγια. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του
ἔχασκε ὁ γκρεμός. ‘Η θάλασ-
σα ἀπλωνόταν στὰ πόδια τοῦ
γκρεμοῦ. “Απὸ τὸ μέρος πού
βοισκόταν εἶδε τὴ θαλαμγγο
του ἀγκυροβολημένη. Φαίνό-
ταν σὰν μιὰ μικρὴ βάρκα. “Α-
ριστέρα ἦταν ὁ κρατήρας. “Ε-
κανε μερικὰ βήματα καὶ πη-
σίσασε. Κύτταξε γύρω του. Παν-
τοῦ ἔρημιὰ. Πού ἦταν ὁ Φέρ-
νερ; Γιατί δὲν φαίνονταν; Πού
ἦταν κρυμμένος; Ξαφνικά, ὁ-
μως, γύρισε πρὸς τὰ πίσω. Εἶ-
χε ἀκούσει βήματα. Γύρισε καὶ
τὸν εἶδε...

— Καλῶς ὤρισε, Δάρα! εἶ-
πε μ’ ἓνα ὄφος θριαμβευτικὸ
ὁ Φέρνερ. “Ηξερα πῶς θὰ ἄ-
κουγες τὴ συμβουλή μου καὶ
θὰ ἐρχόσουν μόνος.

— Ναι. “Ηρθα μόνος, ἀποκρί-
θηκε. Πού εἶναι ἡ Μόντ;

Τοῦ ἔδειξε πλάγια.

— Πίσω ἀπ’ αὐτὸν τὸν βρά-
χο. Σὲ περιμένει μ’ ἀνοιχτὲς
ἀγκάλες. Μονάχα πού δὲν
μπορεῖ νὰ βαδίσῃ... Τῆς ἔχω
δέσει τὰ πόδια. “Αν δοκιμάσῃ
νὰ σηκωθῆ, μισὸ μέτρο πιὸ ἔ-
κεῖ βρίσκεται ὁ γκρεμός. Θὰ
χάσῃ τὴν ἰσορροπία τῆς καὶ θὰ

γίνη χίλια κομμάτια... Έφε-
ρες τὰ λεφτά ;

— Ναι.

Έβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ ἔβγαλε τὰ χαρτονομίσματα. Τοῦ τὰ ἔδειξε ἀπὸ μακριά. Ἦταν σὲ μιά ἀπόστασι τριῶν μέτρων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Θὰ τὸ πάρης, ὅμως, μονάχα ἂν βεβαιωθῶ πῶς ἡ Μόντ δὲν ἔχει πάθει τίποτα...

Ἐκείνος ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐν τάξει! εἶπε.

Πῆγε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ βραχου καὶ ζαναγύρισε σὲ λίγο φορτωμένος τὴν κοπέλλα στοὺς ὤμους του. Ἡ Μόντ ἦταν κλωμὴ καὶ φοβισμένη. Τὰ πόδια τῆς ἦταν δεμένα.

— Ἄλ!... φώναζε. Ἄλ, ἀγάπη μου...

Ὁ Δάρας τῆς ἔστειλε ἕνα καθουκαστικό χαμόγελο κι' ἔκανε νὰ τρέξη κοντὰ τῆς. Ὁ Φέρνερ, ὅμως, τὴν ἄφησε στὸ ἔδαφος καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ δρομο. Μπήκε ἀνάμεσά τους.

— Πρῶτα τὰ λεφτά. Ἕλληνα, εἶπε μὲ μιά ἀσχημὴ ἀστραπή στὸ βλέμμα. Ὑστερα τὸ κορίτσι εἶναι δικό σου...

Ὁ Ἄλ τοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα. Ὁ Φέρνερ τὰ ζύγισε στὴν παλάμη του καὶ τὰ ἔριξε στὴν τσέπη του. Καθὼς βγήκε, ὅμως, τὸ χέρι ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι ἦταν κουρνιασμένο στὴ χούφτα καὶ ἡ σκοτεινὴ του κάννη σημάδεψε τὸν Ἕλληνα. Ὁ Δάρας ἔνοιωσε κάτι νὰ τὸν ἀγκυλώσῃ στὴν καρδιά.

— Γιατί τὸ κάνεις αὐτό ; ρώτησε.

Ὁ Φέρνερ κάγχασε.

— Εἶχα ἀκούσει πῶς οἱ Ἕλληνες εἶναι ζῦπνιοι, εἶπε. Ὁμως, εἰς τὴν ἐπαθεὶς σὰν ἀγράμματος. Ἡ κοπέλλα σου εἶναι πολὺ ὀμορφὴ καὶ μ' ἀρέσει. Μὲ τίς τρεῖς χιλιάδες δολάρια στὴν τσέπη καὶ ἕνα ὀμορφὸ κορίτσι στὴν ἀγκαλιά, θὰ περάσω ζωὴ χαρισάμενη σ' αὐτὰ τὰ νησιά... Ψηλά τὰ χέρια, λοιπόν, Δάρα!

— Ἄλ! σπάραζε ἡ Μόντ. Ἄλ, ἀγάπη μου, θὰ σὲ σκοτώσω...

Ὁ Ἕλληνας, ὅμως, δὲν μίλησε καὶ σήκωσε τὰ χέρια.

— Βάδιζε πρὸς τὸ πίσω, Ἄλ! διέταζε βραχνὰ ὁ Φέρνερ.

Πίσω του—πόσο ἀκριβῶς δὲν μπορούσε νὰ λογαριάσῃ—ἔλασκε ὁ κρατῆρας. Ὁ Φέρνερ ἦταν ἀπαίσιος. Τὸν ἔστειλε σ' ἕνα φριχτὸ θάνατο μέσα στὴ λάσπη πού ἔβραζε κι' ἔβγαζε ἀτμούς θειαφιοῦ. Ἄρχισε νὰ βαδίζη ἀργὰ πρὸς τὰ πίσω. Ὁ

ἄλλος μὲ προτεταμένο πάντα τὸ πιστόλι κι' ἕνα σιχαμερὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη τὸν ἀκούθουσε. Ἀκούστηκαν νηιχτοὶ λυγμοί. Ἡ Μόντ ἐκλαιγε μὲ λυγμούς, προσπαθώντας νὰ συρθῆ πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ Δάρας τώρα ἐλεεινολογοῦσε τὸν ἑαυτὸ του πού δὲν χροιομοίησε ἐγκαιρῶς τὸ πιστόλι πού εἶχε στὴν τσέπη του. Ἄλλὰ δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῆ. Ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πεθάνη. Δὲν θὰ τὸν ἄφινε...

— Θὰ πᾶς καὶ θὰ σταθῆς στὸ φρύδι τοῦ κρατῆρος, τοῦ εἶπε χαμογελώντας ὁ Φέρνερ. Θὰ σοῦ ρίξω δυὸ καυτὰ μολύβια καὶ θὰ πᾶς στὴ λάσπη πού κοκλάζει. Θὰ κάνης ἕνα σπουδαῖο λουτρό, καὶ θὰ πάψης νὰ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὰ ἐγκόσμια. Δὲν εἶχα σπουδαῖα ἐμπνευσι; Μὴ μοῦ πῆς ὄχι...

Ὁ Ἕλληνας ἔνευσε καταφατικά μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο.

— Ἐν τάξει, Φέρνερ. Τὰ κατὰφες, εἶπε.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή μὲ τενητωμένα ὅλα τὰ νεῦρα καὶ σφιχτὰ δόντια ἔσκυψε καὶ ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ πιστόλι πού τὸν σημάδεψε, ὤρμησε ἀπάνω του. Ὁ Φέρνερ βλαστήμησε καὶ πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Δάρα καὶ πῆγε χαμένη. Δεύτερη φορὰ δὲν πρόφτασε νὰ πιέσῃ τὴν σκανδάλη. Τὸ κεφάλι τοῦ Ἕλληνα βρόντησε σὰν ἕνα σφυρί πού ζύγιαζε χίλιες ὀκάδες στὴν κοιλιὰ του. Ὁ κακουργὸς βόγγησε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ κλονίστηκε. Ὁ Ἕλληνας ἔπεσε ἀπάνω του. Κυλίστηκαν κι' οἱ δυὸ στὸ ἔδαφος. Ἡ πάλη ἦταν ἀγρία. Ἦταν ἕνας ἀγῶνας ζωῆς ἢ θανάτου. Καὶ οἱ δυὸ ἦταν γεροδεμένοι καὶ σκληροί. Τὸ πιστόλι εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Φέρνερ κι' ἀδίκῃ προσπαθοῦσε τώρα νὰ τὸ πάρη. Παλεύοντας καὶ ἀγκομαχώντας εἶχαν φτάσει στὸ χείλος τοῦ ἡφαιστείου. Στ' αὐτὰ τοῦ Δάρα ἔφτανε ὁ ὑπόκωφος παφλασμός τῆς καυτῆς λάσπης. Ἐνα ρίγος διέτρεξε τὸ κορμί του. Θὰ ἐπεφταν κι' οἱ δυὸ στὴν καυτὴ λάθα...

Ξαφνικά, ὅμως, ἐγίνε κάτι πού δὲν τὸ περιμενε. Ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς κι' ἔνοιωσε τὰ χέρια τοῦ Φέρνερ νὰ ξεγατζώνωνται ἀπὸ πάνω του... Ξεγαντζώθηκαν καὶ τὸ κορμί του γλίστρησε στὸ βάθος τοῦ κρατῆρος. Ἀκούστηκε ἕνα οὐρλιαχτὸ καθὼς ἐπέφτε

στην καυτή λάσπη. Γύρισε το πρόσωπό του για να μη δῆ το φρικτό θέαμα... Καί είδε τὴν Μόντ. Χλωμή ἢ κοπέλλα κρατοῦσε ἀκόμα στὸ χέρι τὸ πιστόλι τοῦ Φερνερ... Ἔτρεξε κοντά της.

— Μόντ!... εἶπε λαχανιασμένως. Ἀγάπη μου...

— Εἶδα τὸ πιστόλι, ἀπάντησε ἡ Μόντ, πού ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια του καὶ κατάφερα ἔρποντας νὰ τὸ φτάσω. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ σ' ἔχανα, ἀγαπημένε μου...

Ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν φλογερά, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Ἐκκλαίγαν κι' οἱ δύο ἀπὸ εὐτυχία...

*

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ θαλαμηγός «Ἀφροδίτη» ἄφινε τὸ λιμάνι τοῦ Ματαουτοῦ.

— Γυρίζουμε στὸ Σάν Φραντζίσκο, Μάικ! εἶπε χαμογελώντας ὁ Ἕλληνας στὸν ὑποπλοίαρχο Κέμπλεϋ. Δέν ὑπάρχει λόγος νὰ συνεχίσουμε τὴν κρουαζιέρα σ' ἄλλα νησιά. Αὐτὸς ὁ Φέρνερ μού χάλασε τὸ κέφι.

— Ὁκέϋ, "Ἄλ...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

"Η Αΐσα ήταν πραγματικά ένας μαύρος άγγελος. που χάριζε το κέφι και
τόν έρωτα στους πολυεστατές...

Η ΑΪΣΑ ΤΗΣ ΜΠΑΤΝΑ

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Καρδάκης έφτασε στη Μπάτνα σε μια ώρα που η Σαχάρα έστελνε τόν φλογισμένο αέρα της γεμάτον μόρια άμμου στην μικρή πόλι. 'Ο ήλιος έφηνε τα άσβεστωμένα τετράγωνα οπίτια και οι δρόμοι ήταν έρημοι από ανθρώπους. Τό τζιπ που τόν πήρε από τόν σταθμό νά τόν πάη στο στρατώνα ζεματούσε. Καθόταν δίπλα στον σωφέρ.

— Τί διάολο! γκρινιάζε. Δεν υπάρχουν άνθρωποι σ' αυτήν την πόλι;

'Ο στρατιώτης που ώδηγούσε χαμογέλασε.

— Πολλοί, κύριε άνθυπολοχαγέ. 'Αλλά φανερώνονται μονάχα τό βράδυ, όταν δροσιζν. Αυτή την ώρα οι δρόμοι, όπως τό βλέπετε και σεις, είναι σωστό καμίνι. 'Εκτός απ' αυτό, όμως, πρέπει νά ζερέτε πώς οι περισσότεροι κάτοικοι έχουν φύγει γιά τό 'Ορές. Γλιστράνε κρυφά τις νύχτες και πάνε νά ένωθούν με τους άντάρτες. Οι στρατιώτες, όμως,

είναι πολλοί. 'Η Μπάτνα, βλέπετε, έγινε κέντρο διερχομένων...

Στόν στρατώνα είδε τόν Ζάν Μενιέ, τόν Γάλλο συνάδελφό του στή Λεγεώνα τών Ξένων. 'Ο Μενιέ ριχτηκε άπάνω του και τόν αγκάλιασε... 'Ηταν πολύ φίλοι και είχαν νά συναντηθούν δυό σχεδόν χρόνια.

— Ζώρζ!... Δεν πιστεύουν τά μάτια μου!

— Ναι, Ζάν! Κι' εγώ εύχαριστήθηκα που σέ βλέπω... 'Εδώ έχετε φασαρίες, ε;

— Πολλές, Ζώρζ! Κάθε μέρα στά φαράγγια του 'Ορές κύνεται πολύ αίμα. Οι 'Αλγεμινοί πολεμάνε σάν λιοντάρια. Μπορεί νά μην έχουν τά δικά μας μέσα. 'Αλλά στόν άνταρτοπόλεμο δεν τά βγάξει κανείς πέρα μαζί τους. Προχτές γύρισα απ' τό "Ελ Κοντάρα... Είχανε πάσει τό στενό και μς σακατέψανε. Αυτοί πολεμούσαν κρεμασμένοι σμά φρούδια του γκρεμού κι' εμάς βρισκόμαστε από κάτω... Μακελειό! 'Εσύ πώς ήλθες εδώ;

— Μὲ στείλανε μὲ φύλλο πορείας. Φαίνεται πῶς χάθηκαν πολλοὶ ἀνθυπολοχαγοὶ ἐδῶ...

— Ναι, ἐτοί εἶναι! ἀναστὲ-
ναζε ὁ Μενιέ. "Ἐλα νὰ σὲ κε-
ράσω νὰ θυμηθοῦμε τὰ παλιά.
Τὸ βράδυ θὰ σὲ πάω νὰ γνω-
ρίσεις τὴν 'Αἰσά.

— Καθὼς ἔπιναν τὸν καφέ τους μιλοῦσαν γιὰ τὰ παλιά. Εἶχαν πολεμήσει μαζί πολλές φορές στὴν ἔρημο καὶ εἶχαν κερδίσει τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχα-
γοῦ ἀπ' τὴν παλληκκαριά καὶ τὴν ἐξυπνάδα τους. "Ὅταν τὰ εἶπαν ὅλα, ὁ Μενιέ ξανάφερε τὴν κουβέντα στὴν 'Αἰσά.

— Ποιά εἶναι αὐτή; ρώτησε ὁ "Ἑλληνας.

— "Ἐνας μελαχροινὸς ἀγγε-
λος, Ζῶρζ. Πρέπει νὰ τὴ γνω-
ρίσεις. Ὁμορφο κορμί, γλυκὰ
μάτια. Γυναίκα πού ζέρει ἀπὸ
ἔρωτα... Δουλεῦει στὸ μοναδι-
κὸ κέντρο πού ὑπάρχει ἐδῶ...
Στὸ «Μαγκρέμ - "Ἐλ - Οὔστ».
'Ἐκεῖ περνᾶμε τὰ βράδια μας.
Εἶναι σπουδαία...

— Ὁ Καρδάκης κούνησε τὸ κε-
φάλι.

— Δὲν ἀλλάξεις, καθόλου,
Ζάν! Οἱ γυναίκες ἐξακολου-
θοῦν πάντα νὰ σὲ ζαλιζοῦν.
Ὁ Μενιέ ζάρωσε τὰ φρύ-
δια.

— "Ἐχουμε πόλεμο, Ζῶρζ...
Κανείς δὲν ζέρει ἂν θὰ ζήσου-
με δυὸ μέρες ἀκόμα ἢ ἂν
θὰ πεθάνουμε μετὰ ἑκατὸ χρο-
νία. "Ὅσο, λοιπόν, εἶμαστε
ζωντανοὶ ὁσὸ εἶναι νὰ χα-
ροῦμε.

— "Ἐν τάξει, Ζάν.
— Θάρθῃς, λοιπόν, τὸ βρά-
δυ στὸ «Μαγκρέμ - "Ἐλ - Οὔστ»;
— Ναι.

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πῶς
δὲν θὰ μετανιώσεις. Κανείς
δὲν μετάνιωσε ἀπ' ὅσους
γνώρισαν τὴν 'Αἰσά... Σὺμφω-
νοί;

— Σὺμφωνοί.
Χαμογέλασε καὶ πρόσθεσε:
— "Ἄν, φυσικά, δὲν μ' ἔχουν
διώξει ὡς τὸ βράδυ γιὰ τὸ μέ-
τωπο.

— Μὴ φοβῶσαι. Θὰ σὲ κρατή-
σουν ἐδῶ πέντ' - ἕξη μέρες.
"Ἐτοί γίνεται πάντα..

Ἡ 'Αἰσά ἦταν τὸ πιὸ ὁμορ-
φο κορίτσι τοῦ «Μαγκρέμ - 'Ἐλ
Οὔστ»... Μαγκρέμ - "Ἐλ - Οὔστ
εἶναι τὸ ὄνομα πού δίνουν οἱ
"Αραβες στὴν 'Αλγερία.

Τὸ «Μαγκρέμ - "Ἐλ - Οὔστ»
ἦταν ἓνα ὑπόγειο καφέ - σαν-
τάν με πολλές γυναίκες πού
χόρευαν, τραγουδοῦσαν κι' ἔ-
καναν κοινοσοματὶν με τὴν
πελατεία. Ἡ πελατεία ἦταν
σχεδὸν πάντα στρατιωτικοί:

Λεγεωνάριοι, ἀλεξιπτωτισταὶ καὶ πε-
ζοί, πού πήγαιναν γιὰ τὸ Ὅρες ἢ ἔρ-
χονταν ἀπὸ ἐκεῖ.

Στὶς κορυφές καὶ τοὺς γκρεμοὺς τῆς
ὄροσειρᾶς τοῦ Ὅρες φώλιαζε ἡ ἐπανά-
στασι. Στὸ Ὅρες Ἄλγερينوὶ ἀντάρτες πού
πολεμοῦσαν τοὺς Γάλλους, εἶ-
χαν τὸ στρατηγεῖο τους... Τὰ
βουνὰ τοῦ Ὅρες βρίσκονται
ἀνάμεσα στὶς μικρὲς πολιτεί-
ες "Ἐλ Καντάρα, Μπάτνα καὶ
Μπισαίρα. Ἀπὸ τὶς πόλεις αὐ-
τὲς ἔξικινοῦσε ὁ στρατὸς γιὰ
τὶς ἐπιθέσεις του. Ἡ Μπάτνα
ἰδιαίτερα ἦταν ἓνα κέντρο δι-
ερχομένων...

*

"Ὅταν ἔφθασαν στὸ «Μαγ-
κρέμ - "Ἐλ - Οὔστ», ὁ Καρδά-
κης με τὸν Μενιέ, τὸ γλέντι
εἶχε ἀνάψει. Οἱ ἀξιωματικοὶ
πού εἶχαν προηγηθῆ ἦταν με-
θυσομένοιο κιόλας. Ὁ Μενιέ ἔ-
πιασε ἓνα τραπέζι. Μιά μικρὴ
'Αλγερίνα, με ἄσπρο ὄσρτ,
πλησίασε τὸ τραπέζι τους καὶ
πῆρε παραγγελία.

— Κρασί καὶ φρούτα! Διέτα-
ξε ὁ Γάλλος.

— Ποιά εἶναι ἡ 'Αἰσά; ρώ-
τησε ὁ "Ἑλληνας καθὼς κύττα-
ζε γύρω.

— Μὴ τίς κυττάζης αὐτές!...
τὸν μάλωσε ὁ Μενιέ. Σὲ λίγο
θὰ βγῆ ἡ 'Αἰσά καὶ ὅλες θὰ
οδησοῦνε.

Ἡ γκαρσόνα ἔφερε τὸ κρα-
σί καὶ τὰ φρούτα. Ἄρχισαν
νὰ πίνουν. Ἡ ὀρχήστρα πού
βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ μα-
γαζιοῦ ἄρχισε νὰ παίξῃ ἓνα
μάμπο. Ἡ πίστα γέμισε ἀπὸ
μεθυσομένα ζευγάρια.

— Δὲν θὰ χορέψῃς, Ζῶρζ;

— Ὅχι ἀκόμα.

— "Ἐγώ, ὁμως, βιάζομαι...

Σπκώθηκε, κάλεσε με τὸ μά-
τι μιὰ ἀπ' τὶς κοπέλλες πού
βρισκόνταν χωρὶς καθαλλιέρο
στὸ μπάρ καὶ ἄρχισε νὰ χο-
ρεύει. Ὁ Καρδάκης ἔμεινε μόν-
ος. Ἄναψε τσιγάρο καὶ ξά-
πλωσε πιὸ ἀναπαυτικά στὸ κά-
θισμά του. Τὸ βλέμμα του τα-
ξίδεψε ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ
σ' ὅλα τὰ πρόσωπα πού βρί-
σκόνταν στὸ κέντρο. Δυὸ-
τρεις ἀξιωματικοὶ πού δὲν χό-
ρευαν, ἀλλὰ κύτταζαν μελαγ-
χολικά τὰ ποτήρια τους, ὁ
κοντόχοντρος μπάρμαν ἄσπρο
σάρκιν, μαῦρο παπιγιόν καὶ
κόκκινο φέσι στὸ κεφάλι, ἔ-
τρωγε τὰ νύχια του ἀκουμπι-
ομένους στοὺς ἀγκῶνες του στὸ
μάρμαρο καὶ παραπροῦσε νυσταγμένα
αὐτοὺς πού χόρευαν, δυὸ Ἄλγερينوὶ μὲ
ἄσπρες κελεμπτίες σ' ἓνα ἄλλο τραπέζι,
πού κουβένταζαν μεγαλύτερα λεγόμενα
διάφορες μεθυσομένες κουβέντες κι' ἓνας

νεαρός μαύρος πού πουλούσε τοιγάρα. 'Ο Καρδάκης προσπάθησε να μαντέψει ποιος απ' όλους αυτούς ήταν πού μπορούσε να έχει τὸ μισό χαρτονόμισμα. "Άφισε τὸ τραπέζι του καὶ πήγε στὸ μάρ.

— Τί χρέωσες τὸ τραπέζι μας ; ρώτησε τὸν μπάρμαν.

'Ο Ἀλγερινὸς κούνησε τὸ φέσι του ξαφνιασμένος.

— Τί... φεύγετε κιάλας ;

— "Οχι. Ἀλλὰ ἡ πρώτη μποτίλια εἶναι δική μου, εἶπε. Καὶ τώρα πού χορεύει ἡ παρέα μου εἶναι εὐκαιρία νὰ πληρώσω...

— Δεκαπέντε νέα φράγκα, εἶπε ὁ μπάρμαν.

'Ο Καρδάκης ἔδγαλε τὸ πορτοφόλι του απ' τὴν τσέπη του καὶ πέταξε ἕνα χαρτονόμισμα τῶν πενήντα στὸ μάρμαρο. 'Ο μπάρμαν ἄπλωσε τὸ χέρι νὰ τὸ πάρη, μὰ σταμάτησε πρὶν τὸ ἀγγίσει.

— Αυτό εἶναι μισό, εἶπε.

— "Ω, παρντόν! ἔκανε γελῶντας ὁ Ἕλληνας. Λάθος...

Πῆρε τὸ μισό χαρτονόμισμα καὶ τὸ ἔριξε στὴν απ' ἔξω τσέπη τοῦ σακκακιῦ τῆς στολῆς του.

— Κάποιος μοῦ τὸ πάσαρε στὸ Ἀλγέρι πρὶν ἀπὸ μιά βδομάδα, εἶπε. Καὶ τὸ φυλάω νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω ὅταν γυρῶ πάλι ἐκεῖ. Μὲ συγχωρῆς, ἔ ;...

"Ἐβγαλε ἕνα ἄλλο γερό χαρτονόμισμα, πλήρωσε, πήρε τὰ ρέστα καὶ ξαναγύρισε στὸ τραπέζι του. 'Ο μπάρμαν, λοιπόν, δὲν ἦταν αὐτὸς πού τὸν χρειαζότανε. Κάποιος ἄλλος, ὅμως, ἔπρεπε νὰ εἶναι. 'Ο συνταγματάρχης Λαροῦ τὸν κάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ

τὸν κατατόπισε :

— Ξέρεις γιὰ ποιὸ λόγο πᾶς στὴ Μπάτνα ; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα, συνταγματάρχα.

— Φαινομενικὰ πᾶς γιὰ νὰ πάρης μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν ἀνταρτῶν. Αυτό πρέπει νὰ πιστέψουν ὅλοι.

— Μάλιστα.

— Ἡ δουλειά σου, ὅμως, εἶναι ἄλλη.

— Μοῦ ἐξήγησαν στὸ Βῆτα Δύο, κύριε συνταγματάρχα.

— Ἐν τάξει. Ἐκεῖνο πού δὲν ξέρεις, ὅμως, εἶναι ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ κάποιος πού θὰ ἔλθῃς σ' ἐ-

παφὴ μαζί του. Αὐτὸς ὁ κάποιος παρακολουθεῖ ἀπὸ καιρὸ μερικές ὑποπτες κινήσεις, καὶ θὰ σοῦ ὑποδείξει τὸν σωστὸ δρόμο. Πρέπει νὰ σοῦ ἐπαναλάβω ὅτι οἱ ὀντάρτες πληροφοροῦνται ἐγκαίρως τὴν κάθε κίνηση μας. Ὅσα προφυλακτικὰ μέτρα κι' ἀν πράμα, πάντοτε ἀποτύχαμε. Μᾶς περιμένουν πάντα ἀγρυννοὶ σ' ὅλα τὰ περάσματα τοῦ Ὀρές καὶ

μᾶς ρίχνονται. Δὲν μπορούμε νὰ τοὺς αἰφνιδιάσουμε. Στὴν Μπάτνα, λοιπόν, πρέπει νὰ ὑπάρχουν κατάσκοποι τῶν Ἀλγερινῶν ἀνταρτῶν. Κατάσκοποι πού ἔχουν τὸν τρόπο—δὲν ξέρω ποιὸς ἀκριβῶς εἶν' αὐτὸς ὁ τρόπος—πού πληροφοροῦνται τὰ σχέδιά μας. Ἡ δουλειά σου εἶναι νὰ ἀνακαλύψῃς αὐτοὺς τοὺς κατασκόπους καὶ τοὺς πληροφοριοδότες τους. Κατάλαβες ἀνθυπολοχαγέ ;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα.

— Διαλέξαμε ἑσένα ἀπ' ὀλους, γιατί σὲ κρίναμε πιὸ κατάλληλο. Εἶσαι Ἕλληνας καὶ ἔχεις δεῖξει μέχρι τώρα ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα καὶ τόλμη στὸ πεδίο τῆς μάχης. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς καὶ σ' αὐτὴ τῆ δύσκολη ἀποστολή.

— Τὸ ἐλπίζω, συνταγματάρχα μου...

'Ο συνταγματάρχης Λαροῦ ἔδγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα μισό χαρτονόμισμα τῶν πενήντα γαλλικῶν φράγκων καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

— Κράτησε αὐτό, τοῦ εἶπε. Τὸ ἄλλο μισό βρίσκεται στὰ χέρια ἐκείνου πού πρόκειται νὰ συναντήσης. Εἶναι ἕνα σίγουρο σημάδι ἀναγνωρίσεως... Τὸ πρῶτο βράδυ πού θὰ φτάσης στὴ Μπάτνα θὰ πᾶς στὸ καμπαρέ «Μαγκρέμ-Ἐλ-Οὔστ». Ἐκεῖ θάρθῃς σ' ἐπαφὴ με τὸν ἀνθρωπὸ μας πού θὰ ἔχη στὴν κατοχὴ του τὸ ἄλλο μισό τοῦ χαρτονομίσματος πού σοῦ ἔδωσα...

'Ο Ἕλληνας ἔκρυψε τὸ χαρτονόμισμα στὸ πορτοφόλι του.

— Τίποτε ἄλλο, συνταγματάρχα μου ;

'Ο Λαροῦ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Τίποτ' ἄλλο, ἀνθυπολοχαγέ. Σοῦ εὐχομαὶ καλὴ τύχη.

— Εὐχαριστῶ...

Χαιρέτησε στρατιωτικὰ κι' ἔφυγε...

Γώρα βρισκόταν στὴ Μπάτ-
να στὸ καμπαρέ (Μαγκρέμ-Ἐλ
Ούστ). Ὁ Μενιέ τὸν εἶχε φέ-
ρει ἐδῶ χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ζη-
τήσῃ. Τόσο τὸ καλύτερο. Ὁ
ἀδελφικός του φίλος ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ χορεύῃ ἕνα τσά-
τσά πού ἐπαίξε ἡ ὀρχήστρα ὕ-
στερα ἀπὸ τὸ μάμπο. Οὔτε σ'
αὐτὸν θὰ ἔλεγε λέξι γιὰ τὴν
ἀποστολή του. Ἡ διαταγή ἦ-
ταν ρητὴ. Ἐπρεπε νὰ κινήσῃ τὴ
δουλειά του μὲ ἄκρα μυστικό-
τητα. Ὁ νοῦς του ξαναγύρισε
στὸ μισὸ πενντόφραγκο. Ὁ
μπάρμαν, λοιπὸν, δὲν ἦταν...
Ἀπόμειναν οἱ δύο Ἄλγερινοὶ
μὲ τὶς κλεμπίες, ἐκείνη ἢ

νεαρὴ γκαρόνα καὶ ὁ ἀρά-
πης μὲ τὰ τοιγάρια. Ἀρχισε
ἀπὸ τὸν τελευταῖο. Τὸν κάλε-
σε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ...
Ἦταν ἕνας νεὸς πᾶνω - κάτω
δεκαοκτῶ χρονῶν.

- Σιγκαρέτ, μεσιέ ; ρώτησε
πλησιάζοντας.

Ὁ Καρδάκης διαλέξε ἕνα
πακέτο καὶ ἐβγάλε τὸ μισὸ
πενντόφραγκο. Τὰ μάτια τοῦ
μαύρου καθὼς εἶδε τὸ καρτο-
νόμισμα κινήθηκαν ἀνήσυχια
μέσα στὶς κόγχες τους. Ἐδῶ-
κά ἕνα πακέτο ἐγγλέζικα τοι-
γάρια στὸν ἀνθυπολοχαγὸ καὶ
χαμογέλασε.

- Ἐχω κι' ἐγὼ τὸ ἄλλο μισὸ
στὴν τσέπη, εἶπε χαμηλόφωνα.

Κι' ὕστερα, μιλώντας δυνα-
τὰ, πρόσθεσε :

- Δυστυχῶς, δὲν ἔχω ρέ-
στα. Ἐχετε πιὸ φιλά ;

Ὁ Καρδάκης πῆρε πίσω τὸ
καρτονόμισμα καὶ ἔδωκε ἕνα
εἰκοσόφραγκο. Ὁ μαῦρος κρά-
τησε τὸ εἰκοσόφραγκο καὶ ἐ-
πέστρεψε τὰ ρέστα. Ἀνάμεσα
στὰ ρέστα ἦταν καὶ τὸ μισὸ
καρτονόμισμα. Ὁ Ἕλληνας τὸ
ἔρριξε ἀδιάφορα στὴν τσέπη
του.

- Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ σὰς πε-
ριμένω στὸ Μπαξέρκα, ψιθύρι-
σε ὁ νεὸς. Μὲ λένε Φαρίντ...

*

- Τώρα εἶναι ἡ ὥρα της, εἶ-
πε καθὼς γύριζε ἰδρωμένος ἀ-
πὸ τὸν χορὸ καὶ ξανακάθησε
στὸ τραπέζι ὁ ἀνθυπολοχαγὸς
Μενιέ. Προετοιμάσου νὰ θαι-
μάσῃ, Ζώρζ, τὴν Ἄισά...

- Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀπογοη-
τευθῶ, Ζάν, ἀποκρίθηκε χαμο-
γελώντας ὁ Καρδάκης.

- Τί ; Ἀμφιβάλλεις ;

- Ὅχι. Ἄλλὰ σ' αὐτὴν τὴν
ἐρμηιά καὶ μιὰ γριά ἀκόμη
μπορεῖ νὰ περάσῃ γιὰ ἀγγε-
λος..

Κάτι πῆγε ν' ἀπάντησῃ ὁ
Γάλλος μὰ σταμάτησε. Ἡ σά-
λα γέμισε ἀπὸ χειροκροτήμα-

τα. Στὴ σάλα εἶχε φανῆ μιὰ
μελαχροινὴ γόσσα. Ὁ Καρδά-
κης ἀναγνώρισε ἐπὶ τὴν πρῶ-
τη στιγμὴ πῶς ὁ φίλος του εἶ-
χε δίκιο. Naί, βέβαια, ἦταν
πολὺ ὁμορφὴ αὐτὴ ἡ Ἄισά...
Ἡ ὁμορφὴ νέα σκορπίζοντας
χαμόγελα, μπῆκε στὴν πίστα.
Πέταξε ἕνα μεγάλο σάλι πού
φορούσε κι' ἀψοσε σχεδὸν γυ-
μνὸ τὸ κορμί της. Ἡ ὀρχή-
στρα ἐπαίξε τώρα ἕναν ἀνατο-
λίτικο σκοπὸ. Κάποιος ἀπ' τὴν
ὀρχήστρα τραγουδοῦσε τὰ λό-
για αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ. Ὁ Ἄι-
σά ἄρχισε νὰ χορεύῃ τὸν χο-
ρὸ τῆς κοιλιάς. Ἦταν πραγμα-
τικά σπουδαία...

- Τί λες τώρα, Ζώρζ ;

- Ἐχεις δίκιο, Ζάν...

Ἐπὶ τὸν χορὸ τῆς
κοιλιάς ἀναψὲ τὸ κέφι. Ἡ Ἄι-
σά ἔλειψε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴ σα-
λα καὶ ξαναγύρισε ντυμένη μ'
εὐρωπαϊκὰ ρούχα.

- Τώρα εἶναι τὸ στρήπ-τῆς!
εἶπε ὁ Μενιέ.

Μπριόζα, γελαστή, μὲ μάτια
πού οπιθοβολοῦσαν καὶ ζάλι-
ζαν, γεμάτη ἐρωτικές ὑποσχέ-
σεις, ἡ ὁμορφὴ Ἄισά ἄρ-
χισε πρῶτα στὴν πίστα κι'
ὕστερα πηδώντας ἀπὸ τραπезί
σὲ τραπέζι, νὰ γδύνεται κάτω
ἀπὸ τὰ λαιμαργὰ βλέμματα
τῶν μεθυσμένων ἀζιωματικῶν.
Μ' ἀνάλαφρες κινήσεις, ἀκο-
λουθώντας τὸν ρυθμὸ τῆς μου-
σικῆς πετοῦσε ἕνα - ἕνα τὰ
ρούχα της ὅσο πού ἀπόμεινε
μόνο μ' ἕνα μικρὸ εἰσώρουχο
ἀπὸ ἄσπρο γάυλον. Τούτη τὴ
στιγμὴ, πραγματικά, ἐμοιάζε
μὲ μιὰ μελαχροινὴ Ἀφροδίτη.
Ἦταν προκλητικὴ καὶ ὑπερβο-
λικὰ ὁμορφὴ.

- Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀγγε-
λος ; ρώτησε ἐνθουσιασμένος
ὁ Μενιέ.

- Εἶναι!... παραδέχτηκε ὁ
Ἕλληνας καὶ ἀδείασε μονο-
ροῦφι τὸ ποτήρι του. Δὲν θὰ
μοῦ τὴ σουστήσῃ ;

- Μὰ φυσικά. Ὅταν τελειώ-
σῃ τὸ νομμερὸ της θάρθῃ στὸ
τραπέζι μας. Θὰ στὴ σουστήσῃ
νὰ κοιμηθῆτε ἀπόψε παρέα
στὸ κρεβάτι της. Ἔτσι γίνε-
ται πάντα. Οἱ καινούργιοφερ-
μένοι εἶναι ἡ ἀδυναμία της.

- Naί, συμφώνησε ὁ Καρδά-
κης, κι' ἐγίνε ξαφνικὰ σκε-
φτικός...

*

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ συ-
νάντησε τὸν Φαρίντ. Ὁ νεα-
ρὸς μαῦρος δὲν ἤξερε καὶ
πολλὰ πράγματα. Μόνο ὑπόνοι-
ες εἶχε.

- Ἡ Ἄισά εἶναι μονάχα πού
μπορεῖ νὰ δῖνῃ τὶς πληροφο-
ρίες πού χρειάζονται οἱ ἀν-

τάρτες, τοῦ εἶπε. "Ἐχω μάθει πῶς εἶναι φανατικὴ καὶ μισεὶ θανάσιμα τοὺς Γάλλους. Ἄλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μεταβιβάζει αὐτὲς τὶς πληροφορίες στὸ Ὅρες.

— Πάρακοιούθησες τὶς κινήσεις τῆς; ρώτησε ὁ Ἕλληνας.

— Ναι. Τίποτα τὸ ὑποπτό. Ἄπὸ τὸ ξενοδοχεῖο στὸ καμπαρέ καὶ ἀπὸ τὸ καμπαρέ στὸ σπίτι τῆς. Τὸ πῶς μαζεύει τὶς πληροφορίες εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς. Οἱ περισσότεροὶ ἀξιωματικοὶ ὅταν εἶναι μεθυμένοι, δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν τὴ γλῶσσα τους. Ἡ δυσκολία εἶναι ἄλλου.

"Ἦστερα ἀπὸ δέκα μέρες, ὁ Ἕλληνας ἐπῆνε τὸν καφέ του στὸ καφενεῖο τοῦ Ἄλλῃ Μπέν Μαχτανί, πού βρισκόταν στὴ λεωφόρο Τρίτης Δημοκρατίας. Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ καφενεῖο ἀκριθῶς ἦταν τὸ «Σὲτ - Ἐλ - Ραρμπι»... Τὸ «Σὲτ - Ἐλ - Ραρμπι», πού σημαίνει κατὰ λέξι «Ἡ λίμνη τῆς Δύσεως», ἦταν τὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Μπάτνα. Σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἔμενε ἡ Ἄισά.

Τελείωνε τὸν καφέ του, ὅταν εἶδε τὸν μικρὸ ὑπάλληλο τοῦ πλυντηρίου νὰ σταματᾷ τὸ ποδήλατό του ἐξῶ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, νὰ πηδᾷ ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ μπαινῆ στὸ «Σὲτ - Ἐλ - Ραρμπι». Ὁ Καρδάκης χαμογέλασε. Τώρα θὰ μάθαινε ἀν αὐτὸ πού εἶχε βάλει στὸ νοῦ του ἦταν σωστὸ ἢ ὄχι. Ὁ ὑπάλληλος ξαναβῆκε σὲ λίγο φορτωμένος ἓνα μόνον ρούχα ἀπλута στὸν ὤμο... Πλήρωσε καὶ σηκώθηκε. Στὴν ἀντικρυνή γωνία ἦταν ὁ φαρὶντ. Μὲ μιά κίνηση τοῦ χεριοῦ τὸν εἰδοποίησε. Ὁ μικρὸς μαῦρος κατάλαβε. Δέκα λεπτά ἀργότερα ὁ ὑπάλληλος τοῦ πλυντηρίου ἦταν στὸ κρατητήριον καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων Ζώρζ Καρδάκης εἶχε λύσει τὸ μυστήριον. Ἦστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ἡ Ἄισά καὶ ἔξῃ ἄλλα πρόσωπα εἶχαν συλ-

ληφθῆ καὶ ὠμολόγησαν. "Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα δίκτυα κατασκοπείας τοῦ Ἀλγερίου εἶχε ἐξουδετερωθῆ. Ἀπο ἐδῶ κι' ἔμπροσ οἱ ἀντάρτες δὲν θὰ μάθαιναν τὶς κινήσεις τῶν Γάλλων...

✱

Μετὰ πέντε μέρες, ὁ Ἕλληνας βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχη Λερου στὸ Ἀλγέρι. Ὁ ἀσπρομάλλης συνταγματάρχης χαμογέλουσε.

— Γιά πές μου, λοιπόν, πῶς τὰ κατάφερες, ἀνθυπολοχαγέ; τὸν ρώτησε.

— Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ ἀπλό, συνταγματάρχα μου. Ἄπ' τὴν παρακοιούθησι πού ἔκανα διαπίστωση ὅτι ἡ Ἄισά ἔστειλε κάθε μέρα ἀπλута ρούχα στὸ πλυντήριο. Αὐτὸ μού ἔκανε ἐντύπωση. Τόσα πολλα ἐσώρουχα ἦταν κάτι πού δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κωνέψω. Ἀποφάσισα, λοιπόν, τότε νὰ ἐνεργήσω. Πιάσαμε τὸν ὑπάλληλο τοῦ πλυντηρίου καὶ ἐρευνήσαμε τὸ δέμα πού εἶχε παραλάβει ἀπὸ τὴν Ἄισά. Ἀνάμεσα στὰ ρούχα ὑπῆρχε ἡ λύσις τοῦ μυστηρίου. Ἐφτά μικροσκοπικὰ κουτάκια μὲ ταινίες γραμμένες σὲ νικταφόν. Σ' αὐτὲς τὶς ταινίες ἦταν γραμμένες ὅλες οἱ κουβέντες πού γίνονταν κάθε βράδυ στὸ «Μαγκρέμ - Ἐλ Οὐστ» ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς μας. Διέταξα ἀμέσως μιά ἐρευνα σ' αὐτὸ τὸ καμπαρέ. Ἦστερα ἀπὸ λίγο εἶχαμε ἀνακαλύψει κάτω ἀπὸ κάθε τραπέζι μικροσκοπικὲς συσκευὲς νικταφόν. Καταλάβατε τώρα τί γινόνταν. Οἱ ἀξιωματικοὶ μας μιλοῦσαν μεταξὺ τους γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις πού προετοιμάζονταν καὶ γίνονταν προδότες χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιάζωνται. Τὰ νικταφόν ἐγγραφαν. Καὶ αὐτὰ τὰ νικταφόν, ὅταν ἐκλείνει τὸ καμπαρέ, τὰ ἀδειάζει ἀπὸ τὶς ἐγγράφες ὁ μπάρμαν καὶ παρέδιδε τὶς ταινίες στὴν Ἄισά. Ἡ Ἄισά, μέσω τοῦ πλυντηρίου, τὶς ἔστειλε στοὺς ἀντάρτες... Ἐξυπνο κόλπο...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΕΠΌΜΕΝΟ :

Στο επόμενο 12ο τεύχος των Short Stories θα παρουσιάσουμε ένα mini αφιέρωμα στο περιοδικό «ΜΑΣΚΟΥΛΑ» και της συνέχειας του με τίτλο έκδοσης «Λέμμου Κώσιον», που είχε κυκλοφορήσει ως συνέχεια του περιοδικού «ΜΑΣΚΑ» στην τρίτη περίοδο της έκδοσής της.

Οι τρεις σύντομες νουβέλες του τεύχους θα είναι:

-Η 14σελιδη γούστερν περιπέτεια με τον δημοφιλή καουμπόυ του Φαρ Ουέστ Τομ Μιξ, «Η Σπηλιά με τους σκελετούς» του Lawrence Keating από το τεύχος 37.

-Η 7σέλιδη περιπέτεια του θρυλικού άσου Μάρτεν Νταλ με τίτλο «Ο Λωποδύτης-Φάντασμα πεθαίνει» του Herman Landon από το τεύχος 41 και

-23σέλιδη περιπέτεια του ανεπανάληπτου G-Man του FBI Λέμμου Κώσιον σε ένα ακόμα "detective Story" της δράσης του με τίτλο: «Οι εραστές της Λιζέτας» του Peter Cheyney που είχε δημοσιευτεί στο 76ο και τελευταίο τεύχος της «Μασκούλας/Λέμμου Κώσιον».

Η επιλογή των ιστοριών έγινε από τον Γιώργο Βλάχο και η επιμέλεια της παρουσίασης από τον Πάνο Κολιοπούλο.

Οι γοητευτικές Εξωτικές Περιπέτειες του Νίκου Μαράκη δεν τελείωσαν! Οι δημοσιεύσεις πεντάδων από αυτές θα επαναληφθούν στο άμεσο μέλλον.

Μασκούλα

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #11 - Αύγουστος 2020

Αρχισυνταξία -Επιλογή Υλικού: ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Short Stories

ΜΗΤΑΦΥΛΑ

AUGUST 2020

